

SITUATION

S

T

H

L

M

#221

JANUARI 2016
ÅRGÅNG 21

PRIS: 50 kronor
SÄLJAREN ERHÅLLER HÄLFTEN

**BAKOM LÅS
OCH BARN**

FEMINISTISKT
**CIRKUS-
UPPROR**

LITTLE JINDER
JOBBAR FUCKING HÅRT

**JOHAN
JÖNSON**

*"Det som kommer fram i pod-
casten är ju min grundsyn på
livet som absurt, lite skruvat"*

**SIGGE
EKLUND**

ANA DIAZ TEDDYBEARS ELIN CULLHED MATTE CALISTE TORA MKANDAWIRE MÅRTENS ZELDA

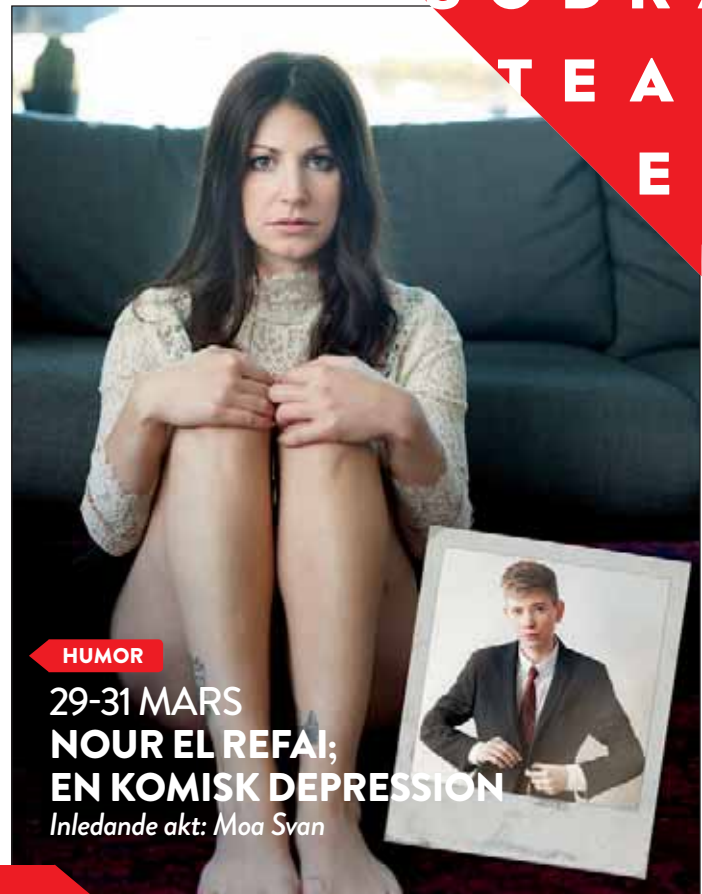

TEATER

14-15 JAN

I CAME TO SEE YOU

Svindlande drömspel i exilens vilshet

HUMOR

29-31 MARS

**NOUR EL REFAI;
EN KOMISK DEPRESSION**

Inledande akt: Moa Svan

RIKSTEATERN PÅ SÖDRAN

TEATER

4-5 MAJ

MÄNNEN MED ROSA TRIANGEL

Verklighetsbaserat om homosexuellas utsatthet i nazilägren

KONSERT

14-16 APR

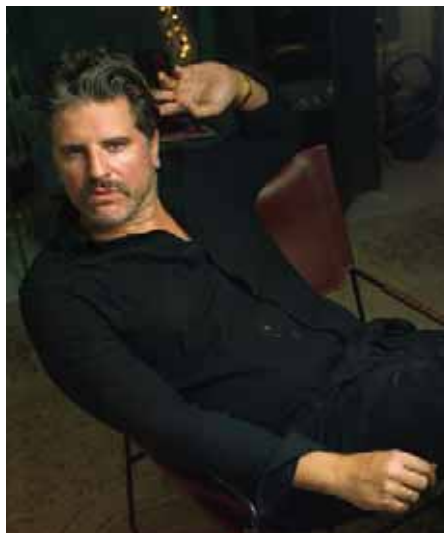
AFRICAN ANGELS [ZAF]

Spirituals, gospel och opera med prisbelönt kör från Sydafrika!

SODRATEATERN.COM / 08-531 994 90

Sveriges internationella scen för musik, teater och debatt

JOEL NILSSON

18 **DET GÖR FORTFARANDE ONT ATT TÄNKA PÅ ATT JAG VAR DEN SOM KOM SIST I MÅLBROTTET, ATT JAG VAR KORTAST I KLASSEN**

Sigge Eklund minns sin sena utveckling i tonåren. Och en hård miljö i Akallaskolan. Samtidigt som hans föräldrar skilde sig.

MARTINA HOLMÉRIS

14 **JAG ÄR VÄLDIGT STARK OCH KAN BASA, ALLTSÅ LYFTA FOLK**

Manda Rydman, en av kvinnorna i Gynoides – Circus Female Intelligentsia.

SARA MORITZ

32 **DET FINNS INGEN EVIGHET, VILKET SÅKLART PÅVERKAR FOLK**

Josefine Jinder tror att den insikten antingen gör människor religiösa. Eller cyniska. Som hon.

12 **Johan Jönson**

"Jag är inte så aktivistisk lagd, jag tror inte på den aktivistiska dikten som åstadkommer politiskt förändring för egen del".

28 **När det hänger på håret**

Inga-Lill Engholm minns kvinnan som klagade så mycket på att peruken inte satt ordentligt att hon till slut la in ett halkskydd för mattor i den.

36 **Bakom lås och barn**

När John Dahl var fyra år dömdes hans pappa till livstids fängelse för smuggling. Men det var ingen som berättade det för John. Då.

56 **Svepet**

Tora Mkandawire Mårtens, Teddybears, Elin Cullhed, Matte Caliste, Aleks, Zelda, redaktionens tips, recensioner med mera.

7 **Ana Diaz**

Nyinflyttad till stan, nytt samarbete och en ny ep.

8 **Gata fram och tillbaka**

En bygg-grop, en laddstation, fotbollar och Skandinavien största mall utmed Evenemangsgatan i Solna.

10 **Situation Waldersten**

11 **Maria Hagström**

Placerar in orden från Instagramkonto @kvällstidningsord i verkligheten.

42 **Stolt**

Utän tanke på det långa mörkret.

42 **Min plats i stan**

Caroline finner lugnet vid Helikopterplattan i Riddarfjärden.

45 **Mina drömmar**

Katarina Franzén skötte cirkushästar och ville bli veterinär.

55 **Korsord**

64 **Briljant**

Marwin Wallonius minns 1 800 siffror i rätt ordning på en halvtimme.

66 **Läsaren**

Lisa Kölhed, Hötorget.

Matte Caliste

Ett tredje decennium på gatorna i stan

Det här numret är det första av årgång 21, det första numret som markerar starten av det tredje decennium som Situation Sthlm finns.

I augusti 2015 fyllde Situation Sthlm således 20 år. Det exakta datumet för evigt höljt i glömska, men någon gång i slutet av månaden var det som det första numret gavs ut. 20-årsjubileumet uppmärksammades ganska stort. Kulturnyheterna och ABC gjorde reportage – att Kulturnyheterna benämnde tidningen som "stilbildande" kommer vi att leva på långt in i nästa decennium – och det nämndes lite här och där i tidningarna. Utställningen på Liljevalchs sista veckan i augusti, med fotograf Joel

Nilssons porträtt av ett fyrtiotal av Situation Sthlms försäljare, som var en del av jubiléet, var välbesökt. I samma veva gav vi också ut boken *Hemlös – med egna ord: texter ur Situation Sthlm 2008-2014*, också det som en del av vårt 20-årsfirande.

Och som avslutning på året tilldelades Situation Sthlm, och jag, Sveriges Tidskrifters Stora Pris för att vi bland annat, som det uttrycks i motiveringen: "Under 20 års tid verkat för god journalistik med socialt ansvar som en viktig del av verksamheten".

MEN 2015 HAR inte bara varit 20-årsfiranden och konfettiregn.

När jag satt i bilen under Slussen på väg hem en dag i augusti ringde telefo-

nen med budet om att Jan Lindström – sedan 2003 skrev han i Situation Sthlm, sedan 2008 var hans titel i redaktionsrutan consigliere – avlidit.

Hans byline i redaktionsrutan var ämnad att tydliggöra att han var mer än en medverkande skribent, att hans betydelse för mig och för tidningen var större än de lysande texter han regelbundet bidrog med.

Sista gången vi talades vid var två veckor innan han dog. Han var då sitt vanligt småbarska jag och undrade vad i helvete som stod på med inloggen till hans mail, hade vi ändrat nåt lösenord? Han skulle lämna sin sista gästkrönika till Expressen och satt mitt i deadline.

Sedan slutet av nittiotalet brukade

vi ses med först viss oregelbundenhet, sedan alltmer formaliserat, på lokalkrogen och äta lunch. På den tiden arbetade han fortfarande på Expressen. När han slutade där började han sedan skriva för oss.

DET VAR LITE om vad som hänt i Situation Sthlm-land under året som gått.

Om 2016 vet vi ännu ingenting.

Ulf Stolt
chefredaktör
& ansvarig utgivare
ulf@situationsthlm.se

Situationister "Risken när man plåtar någon hemma i soffan är ibland att situationen blir för bekväm och avslappnad"

Joel Nilsson

GÖR: Fotograf, har bland annat tagit bilderna på Sigge Eklund i det här numret – första gången Situation Sthlm plåtar omslaget i en fotostudio.

"VI TRÄFFADE SIGGE Eklund två gånger, dels hemma hos honom i Vasastan och sen i vår nya studio vi precis inrett på Sjövikskajen i Årstadal. Det fina i det första mötet är oftast det spontana, att man inte riktigt vet vad man ska få vara med om, hur personen är och så vidare. När man träffas andra

gången, i en studiomiljö känner man varandra lite, eller är i alla fall förberedda på varandra, och miljön och situationen är betydligt mer kontrollerad.

RISKEN NÄR MAN plåtar någon hemma i soffan är ibland att situationen blir för bekväm och avslappnad. Mot en vit fond och med en studiolampa riktad mot sig så skärper man till sig och fokus hamnar på själva bildskapandet. Om alla komponenter stämmer kan bilderna bli oerhört avskalade och närvarande".

Henric Lindsten

GÖR: Fotograf, som höll koll på ljus och rekvisita och andra detaljer när Joel Nilsson höll i kameran och plåtade Sigge Eklund.

"JAG OCH JOEL Nilsson har jobbat två år tillsammans som en slags fotoduo, vi turas om att hålla i kameran och att vara assistenter åt varandra. När vi jobbar åt Situation Sthlm håller Joel oftast i kameran medan jag fixar ljussättning. Sen hjälps vi åt med bildurval och har alltid en ganska hetsig

och kreativ diskussion kring bilderna.

DET FINNS INTE längre någon prestige mellan oss vem som trycker på avtryckaren. Jag tycker det är tråkigt att fotografen ska vara en ensam kuf som kommer med sin kamera, tar några bilder och sen försvinner. Det här är ett mycket mer spännande och kreativt sätt att arbeta på".

REDAKTION

Chefredaktör och ansvarig utgivare
Ulf Stolt
ulf@situationsthlm.se
08-545 953 90

Reporter
Maria Hagström
maria@situationsthlm.se

Art Director
Johan Olsson

Webbredaktör
David Bogerius

Redaktionsråd
David Bogerius, Gerd Eriksson,
Alexandra Sundqvist

Korrektör
Helena Gunnarsson

Medverkande skribenter
Henrik Emilson

Medverkande fotografer och illustratörer
Martina Holmberg, Henric Lindsten,
Joel Nilsson, Sara Moritz, Magnus
Sandberg, Jesper Waldersten

För osignerat material svarar redaktionen.
Redaktionen ansvarar ej för insänt icke beställt material.

Hemsida
www.situationsthlm.se

E-post
red@situationsthlm.se

Tryck
V-Tab 2015

Räckvidd
147 000 läsare
(Orvesto konsument 2014:helår)

Upplaga
34 100 ex/mån (TS helår)
ISSN: 1400-4437

LEDNING & ADMINISTRATION VD
Pia Stolt
pia@situationsthlm.se
08-545 953 87

Ekonomi
Lilian Dahlqvist
lilian@situationsthlm.se
08-545 953 86

Adress
Timmermansgatan 38
118 55 Stockholm

Tel
08-545 953 91

Fax
08-668 79 09

Organisationsnummer
55 66 49-1071

Plusgiro/Bankgiro
pg. 25 59 89-6
bg. 5774-9327

SOCIAL VERKSAMHET Verksamhetsansvarig
Jenny Lindroth
jenny@situationsthlm.se
08-545 953 88

Samordnare
Ingmari Olofsson
ingmari@situationsthlm.se
08-545 953 81

Jonas Svensson
jonas@situationsthlm.se
08-545 953 81

Telefonnummer distribution
08-545 953 81

Öppettider
Måndag till fredag kl. 8-15
Lördag kl. 10-14

Plusgiro/Bankgiro
pg. 28 19 18-3
bg. 5357-3259

Organisationsnummer
80 24 11-14 97

ANNONSERING & PRENUMERATION
Herman Sundgren
herman@situationsthlm.se
08-545 953 94

Carl Larsson
carl.larsson@mediakraft.se
tel. 070-147 50 29

Robert Wallner
robert.wallner@mediakraft.se
tel. 070-992 53 43

Privatprenumeration
12 nummer kostar 660 kronor

E-post
situationsthlm@pressdata.se

Vi möjliggör Situation Sthlms nya café och bibliotek – en plats för trygghet och gemenskap.

SBAB!

I huvudet på läsarna

"Folk med ADHD behöver en egen skola"

Tack till säljarna

Vill bara skriva tack till alla era säljare, dom är så fina allihopa. I dag köpte jag Situation Sthlm # 220, mycket bra reportage. Men jag har en fråga – kan ni inte intervjua de som säljer tidningen om deras situation? Många gånger när jag köper tidningen så undrar jag mycket om personerna bakom "säljaren". Självlärt kan jag prata själv med dom men det är nice om ni lägger in mer reportage om verkligheten om säljarna själva.

För mig är situation Sthlm deras tidning.

Tack för bra tidning.

ROONA MIRZA

SVAR: Tack för mail. Trevligt att du köper och tycker om tidningen.

Vill bara uppmärksamma dig på att det i varje nummer finns både de fasta sektionerna Min Plats och Drömmar som handlar om säljarna, plus att de själva skriver sex sidor i tidningen om sig själva och sin situation. Dessutom – som i decembernumrets stora artikel om tänder – är det i varje nummer ett längre reportage som på ett eller annat sätt handlar om säljarnas situation och verklighet.

ULF STOLT, CHEFRED. & ANSV. UTG.
SITUATION STHLM

Stort grattis

Stort grattis till dig Ulf för ett välförtjänt pris. Men också till tidningen som ju får/fick lite extra marknadsföringsstöd. Dessutom också grattis till juryn som åtminstone vad gäller detta pris gjorde ett utomordentligt bra val.

Till sist, som så många gånger förr:

– Ett stort tack till dig personligen för det enormt skickliga "tidningsma-

kararbetet" du gör – och dessutom för allt du betyder för denna utsatta grupp av våra medmänniskor.

Hjärtliga hälsningar

LENA TORBJÖRNSON

Jag vill ha rätt hjälp

Man borde bygga särskolor för folk med svårigheter, i lugn miljö. Och ett annat fel är att ADHD och barn i särskolor är på helt olika nivåer och behöver olika stöd som inte Sverige förstår. Folk med ADHD behöver en egen skola medan de med lättare funktionshinder behöver gå i en egen skola för de har helt olika funktionshinder som inte är bra att blanda. Då får inte dessa ungdomar det rätta stödet som de behöver för en chans att klara skolan, då alla lärare brister i att lära ut till dessa ungdomar efter vars och ens behov.

Jag älskar att plugga men jag har bara haft svårt att koncentrera mig för att jag blir lätt störd av andra elever. Jag vill plugga men av läraren fick jag samma mattepapper hela tiden och fick aldrig chansen att lära mig något nytt. Så det ser jag många fel på de olika skolor jag har gått på att jag aldrig fått den hjälp jag har behövt.

Jag fick inte börja med engelska förrän i femte klass för min lärare i den vanliga grundskolan sa att jag aldrig skulle kunna lära mej det, fast jag var så intresserad så fick jag sitta och knyta armband i stället.

Många i Sveriges skolor har samma problem som jag men ingen gör något åt det här vilket jag tycker är synd och helt fel.

SANNA CARLFORS

Förtydligande

I anslutning till notisen på sidan 8 i decembernumret om bildspelet med Abba på BioRio, publicerades en bild på Abba, köpt av bildbyrån TT Bild. I bildbyråns medföljande information angavs fotografen som "okänd", varför ingen byline publicerades vid bilden. Efter publicering hörde dock fotograf Torbjörn Calvero av sig till Situation Sthlm och berättade att det är han som tagit den bilden av ABBA.

Skriv till I huvudet på läsarna

Situation Sthlm, Timmermansgatan 38, 11855 Stockholm. Fax: 08-668 79 09. Mejl: red@situationsthlm.se. Skriv namn och postadress (om du har någon). Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera insänt material.

Vi vill ha dig.

Och din brorsa. Din mamma. Din granne. Och kanske din kompis. För tillsammans kan vi göra världen bättre. Vill du vara med? **Sms:a medlem till 72900** eller gå in på www.naturskyddsforeningen.se. Ett medlemskap kostar 24 kr/mån.

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL

 Naturskyddsföreningen

HUVUDSTAN

MODERNA MUSEET/ASA LINDÉN

Ett djur för alla hus

MÄSSA Den 3-6 januari är det dags för husdjursmässa i Kista. Förutom hundar och katter kommer det att finnas råttor, reptiler, fåglar och fiskar, liksom vissa bondgårdsdjur på plats.

Det är 29:e året i rad mässan, som är en tradition för alla som gillar djur, anordnas.

– Det ovanligaste husdjuret som dykt upp på senare år är pygméigelkotten. Innan man skaffar en gäller det att tänka på Jordbruksverkets krav att den ska ha 20 kvadratmeter till sitt förfo-gande, vilket kanske inte alltid är så lätt i en storstad, säger Gerd Lindén, som är mässgeneral.

Några av programpunkterna under mässdagarna är rallylydnad med hund, kaninutställning och marsvinsbedömning.

GERD ERIKSSON

Gratisår på statliga museer

MUSEUM Nästa år blir det fri entré på de statliga museerna – igen. Moderna museet, Naturhistoriska riksmuseet och Etnografiska är några av dem. Ann-Sofie Noring, vice museichef på Moderna museet, välkomnar det och säger att det sänker tröskeln och ger fler

besökare.

– Vi vet sedan förra omgången det var avgiftsfritt att förstagångsbesökarna blev fler, vilket gav en annan stämning på museet. Dessutom kommer det besökare från fler delar av samhället.

Krävs det mer av er som museum

när besöksskaran blir mer blandad?

– Nej, vi är redan generösa med visningar, information och andra aktiviteter i samband med våra utställningar och samlingar. För ju mer man vet som besökare, desto mer ser och förstår man.

GERD ERIKSSON

"Man har i Sverige ibland haft svårt att finna sig i att landet inte spelar en central roll i världspolitiken eller ens i Europa".

I boken *Sverige – resor i ett främmande land* tänker Jörn Donner tillbaka på landet han haft en sextioårig relation med.

Xtra möten på Operan

OPERATRÄFF Inför nya uppsättningar på Kungliga Operan är det möjligt för publiken att möta regissörer, dansare, sångare och kompositörer för att ställa frågor. Med jämna mellanrum bjuds också forskare med anknytning till ämnet i den aktuella operan in för att berätta mer.

Det hela kallas Operan Xtra.

– Publiken som kommer kan fråga hur lång tid det tar att förbereda sig inför en roll eller hur det känns att göra en roll där sångarna ska begä

eller bli utsatta för ett brott, säger Katarina Aronsson, dramaturg på Kungliga Operan.

Vad tycker sångarna och dansarna om evenemangen i Operan Xtra?

– De tycker att det är roligt att få träffa publiken.

Den 23 januari är det premiär för *Medea* i modern tappning där flyktingfrågan finns med. Kvällen innan är det introduktionskväll för publiken, där de får träffa de konstnärliga teamen och höra deras tankar och visioner. Dessutom kommer gäst-artister och läser delar av texten.

GERD ERIKSSON

Utegym året runt

STARK Utegympen har blivit alltmer populära. Till en början fanns de bara i naturreservaten i utkanten av stan, nu finns de på ett 30-tal platser i Stockholm. Det mest välbesökta är det utanför Eriksdalsbadet.

Det är också nyligen utbyggt för att vara tillgängligt för stockholmare i rullstol. Tanken med utegympen är att de ska finnas där folk går förbi eller motionerar och vara lockande att stanna till vid.

– Första gången kanske man bara provar att gå balansgång och lyfter stockarna några gånger, nästa gång kanske man vill göra mer, säger Thomas Wiklund på Idrottsförvaltningen. Trots att det inte är något vinterunderhåll på utegympen så är folk där året runt.

Är det några speciella övningar som passar att göra på utegympen nu i vintertid?

– Det är samma övningar som annars, bara att allt blir lite tyngre eftersom trä är levande material som suger åt sig fukt.

GERD ERIKSSON

NYINFLYTTAD ANA DIAZ SLÄPPER EP

"Jag trivs helt ok men jag längtar ofta efter mer natur"

I HÖSTAS DEBUTERADE hon med singeln "Fyll upp mitt glas". Men som låtskrivare åt bland andra David Guetta, Britney Spears och One Direction är hon långt från ny i branschen. Ana Diaz är född i Västerås men efter 13 år i USA och England är hon bosatt i Stockholm sedan ett år tillbaka.

– Jag trivs helt ok men jag längtar ofta efter mer natur. Jag skulle vilja bo lite längre bort från stan och kunna ha en liten plätt att odla nåt på. Tomat typ. Jag behöver det lugna, långsamma för att må bra.

Hur kommer det sig att du börjat göra musik under eget namn först nu?

– Jag älskar och respekterar mitt arbete som låtskrivare och support till artister när de hittar sitt uttryck. Det är ett fantastiskt jobb jag har och jag har fokuserat all energi på att bli så bra som jag kan på det. Nu kommer ep:n för att det är dags för det. Tillsammans med mitt team har jag skapat nåt jag är mäktigt stolt över. Jag har nog inte funderat så mycket på det här, jag kör på intuition. Jag litar på livet.

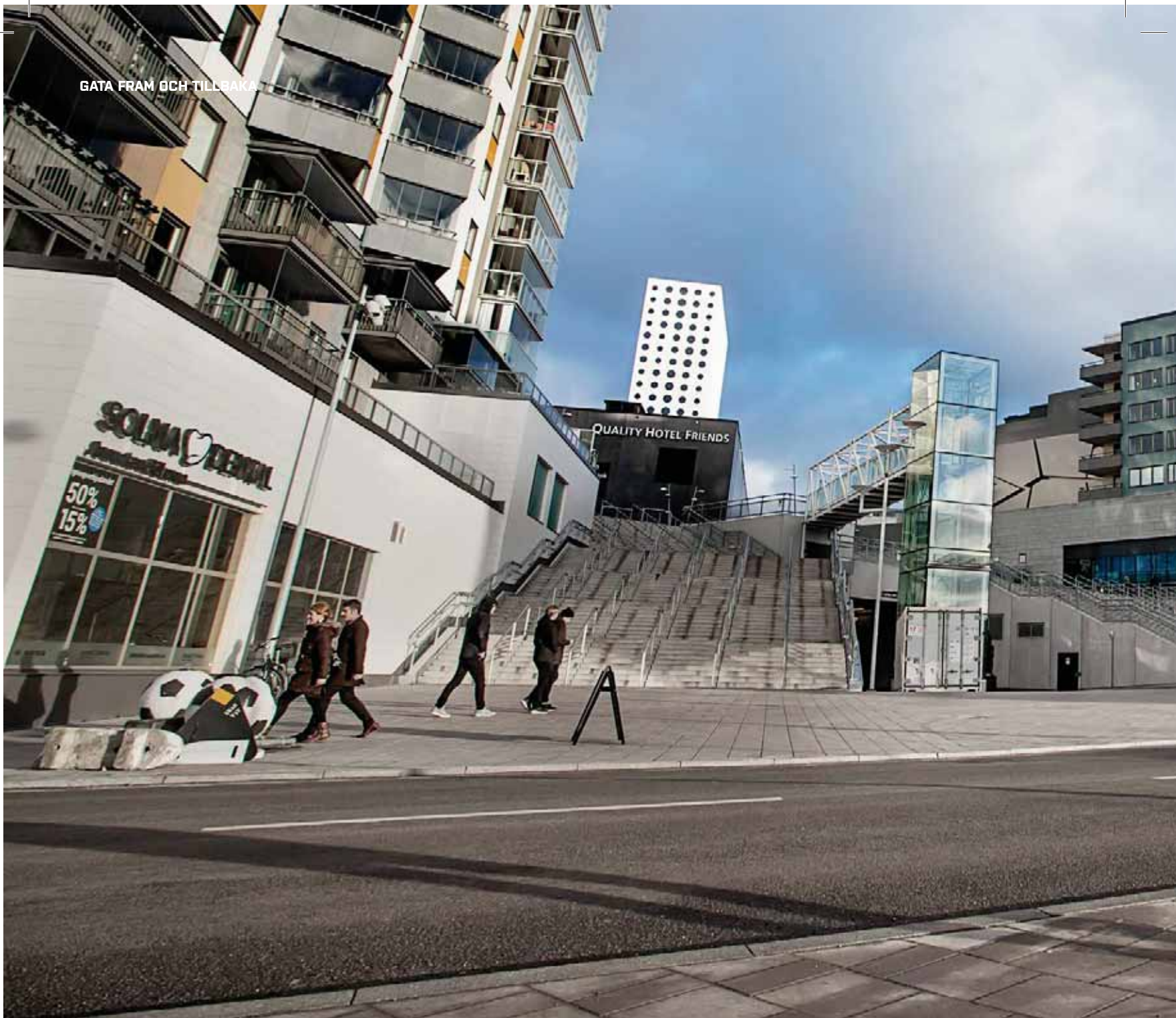
Hur skulle du beskriva din musik för Situation Sthlms läsare?

– Om jag skulle försöka, skulle jag säga att vi har haft som mål att berätta historier som känns och att göra musik så bra som vi bara har kunnat. Som en kärlekshandling. Till svenskan, till musiken, till lyssnaren. Jag vill hjälpa och jag hoppas att det ska vara till hjälp för någon. Vi har utforskat uppbrott, sorg, kärlek, melankoli och detta fortfarande i popformat, tror jag i alla fall.

Kan du berätta om ditt samarbete med poeten Daniel Boyacioglu?

– När jag märkte att det var svenska jag plötsligt skrev på, funderade jag på vem jag kände som var riktigt bra på svenska ord. Jag tror på samarbete, att det är vägen framåt. Framtiden finns i att jobba tillsammans mot mål. Daniel är ju poet och hade inte testat låtskrivande tidigare men var villig att göra ett försök trots att jag inte riktigt visste vart vi var på väg.

DAVID BOGERIUS

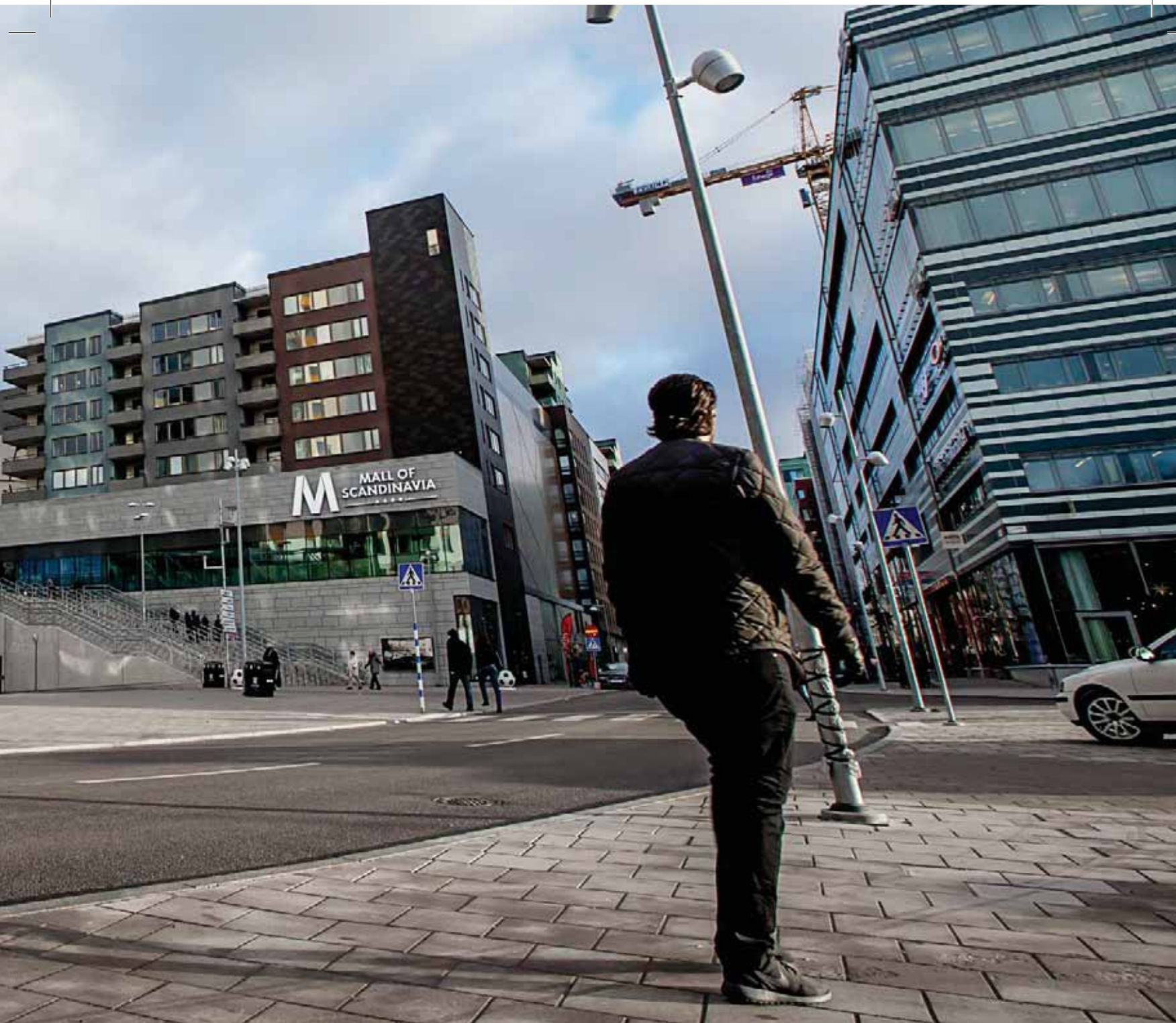
Evenemangsgatan, Solna 13.10–13.45

Med början i en bygg-grop och slut i en rondell passerar Evenemangsgatan både Friends Arena och nyöppnade Mall of Scandinavia. Och en laddstation. Och några byggbaracker. TEXT ULF STOLT FOTO MAGNUS SANDBERG

DET GÅR RUNT tre personer – två av dem i orange reflexklädsel, den tredje i grön – på en avgränsad yta om kanske 30 kvadratmeter på andra sidan grinden vid bygget och ser ut som om de sticker ner stålrör i sand utefter ett givet mönster.

Huset som håller på att byggas bakom dem: grått och hålogt, plastade fönstergluggar, lyftkranen som sticker upp ur taket svänger sakta ut armen över den öppna platsen. Kroken är tom.

Vid sidan av grinden in till byggarbetsplatsen står en avsiktsförklaring på några av presenningarna som skyddar mot insyn. Där står bland annat: "2016: 20.000 arbetar i

Arenastaden, 429 lägenheter och 52 stadsradhus är fyllda av boenden”, ”2017: 23.000 arbetar i Arenastaden, pendeltåget går på egna spår under Stockholm – restid 6 minuter från T-Centralen, 4 minuter från Odenplan”, samt ”2018: 27.000 arbetar i Arenastaden”.

UTANFÖR ENTRÉN IN till Mall of Scandinavia, i hörnan Magasinsvägen, står en gul taxibuss med två hjul uppkörd på trottoaren. Väktaren vid sidan av entrén håller ett öga på den, men precis när han börjar gå fram mot bilen lägger taxichauffören i en växel och bilen kryper fram och blinkar vänster och svänger ut på gatan.

En man på väg in genom grinden till bygget har en drickyoghurt, en paket Ballerina och en Grevéost i händerna.

De nyplanterade träden på båda sidor vägen måste överleva vintern, till våren ska de blomma och rama in gatan, är tanken.

Två män står bakom en parkerad bil och pratar. När jag passerar säger en av dem: ”Inte en chans, de har inte spelat bra på hela året”. Varpå den andre personen bara ler, skakar på huvudet och pekar på AIK-märket på sin tröja.

FÖR ATT KUNNA ladda sin elbil vid laddningsstationen – det är tomt när jag passerar – behöver man antingen

ett särskilt laddkort eller appen Ladda elbilen. Det kostar 3 kronor per minut att ladda. Det finns tre typer av laddning att välja mellan: AC, Chademo eller CCS. Vid tekniska fel ska man ringa kundtjänst på angivet nummer och uppge laddningsstation T53-27 14-020.

En ensam man på en liten skylift håller på att reparera en trasig kantsten i en garageport. Han spanar uppåt gatan hela tiden, som om han väntar på någon. Medan han väntar trycker han då och då på knappen så skyliften hackar några steg upp, sedan ner, sedan upp, sedan ner.

Vid trapporna upp mot entréerna till Friends Arena har Restaurang

Grenoli – man kan anta att den är döpt efter innertrion Gunnar Nordahl, Nils Liedholm och Gunnar Gren, som gick under namnet Grenoli under sin proffstid i Milan på femtiotalet – en skylt vars text nästan helt suddats bort. Man får titta både nära och noga för att se att pizzabuffén kostar 99 kronor.

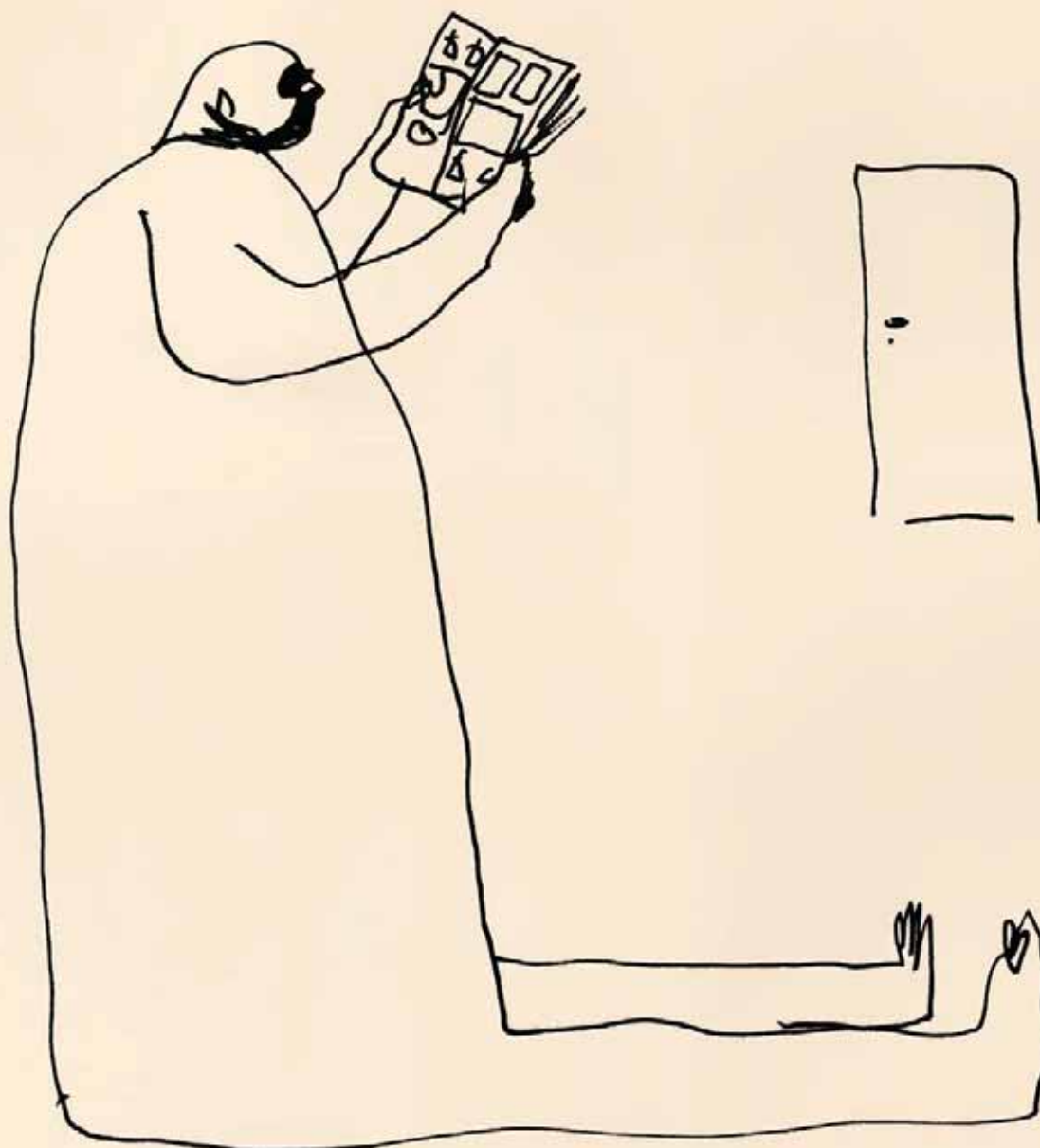
På den öppna platsen nedanför trapporna ligger några fotbollar med texten ”Solna stad” på. De tycks lite tillfälligt utplacerade, som om en bollkalle liksom tappat dem där.

Utmed Evenemangsgatan i riktning mot rondellen står 24 rader med byggbaracker 16 i tre våningar.

Ingen kliver av när buss 502 stannar vid hållplatsen. 📍

Situation **Waldenstein**

Vi bjöd hem en nyskild vän
här om dagen. Man fick vara på
vårt rum medan vi åt.

MARIA HAGSTRÖM CANNABISTANT VAR DÄREMOT ALLDELES FÖR SKÖNT MYSIG EFTER ATT HA VANDRAT GENOM KNARKSKOGEN, DEN SOM PYROMANTANT SEDAN BRÄNDE.

Kommer ni ihåg när Stefan Löfven gick till hård Tomte-attack mot Fredrik Reinfeldt? Tomtar mellan tidningsrader och i debattreplikor. Fredrik försökte ducka, kastade en och annan paj tillbaka. Men den attacken var ju ingenting egentligen, folk har varit med om värre. Falukorvsattacken till exempel. Processat kött i trynet ger cancer. Och då beställde folk Mirakelmacka som stoppar cancer, men fick en Streptokocktårta i stället. Svårt att skydda sig mot sådant i denna obegripliga värld.

Värst var det nog ändå den där sommaren då det var Nakenväder och alla Strandhetsades. För att

undvika Bikinikrasch simmade till slut Badsexgäster nakna, mitt i en Vapensjö. Tänk den chocken – vapen överallt. För att ta sig ur knipan använde de ett Penislockbete. Då blev det Nakenchock. Med den följde Gubbchocken. Och bland de gubbarna gömde sig Hatpastorn och Porsurfarprästen. Då dök Pormormor upp och det blev Jämställdhetsbråk och Pungattack. Och med sig hade hon en hel arme. Farligast var Mördartant och Pyromantant. Cannabistant var däremot alldeles för skönt mysig efter att ha vandrat genom Knarkskogen, den som Pyromantant sedan brände ner.

Fest är trevligare än bråk sa

Cannabistant med ett fetat typsnitt. Men det blev Spritchock och några blev Skandalfulla, det får man räkna med när det serveras Könsdrink. Snuskanfall skedde, anmälan gjordes men inget åtal väcktes.

PORSURFARPRÄSTEN BYTTE MUSIK från Rockchock till Onanischlager och folk började Onanidansa. En tjej med nyklippt Sexlugg blev Sexutpresad av Oralsexpoeten. Hon kände sig Sexjagad. Något åtal väcktes aldrig.

Kaos utbröt på festen. Avföringskaos. För här Kissmobbadet det och Bajsattacker skedde. Vilken jävla skitfest tyckte folk och gick hem.

Bakfulla vaknade de upp till en

ny eftermiddag, gick till Pressbyrån för kaffe och såg löpsedeln: "Skäggchock på Bröstoffest". Gick in på instagram och såg att @kvalstidningsord postat flera nya ord: "Tuttgräl" och "Penisdrama". Och då börjar minnesluckorna fyllas i. De hade ju varit där och precis så var det ju. Och han på bilden i tidningen kändes igen från gårdagen, kändisen som grät ut i rubriken: "Proffsstjärnan: Jag blev Skäggmobbad". Åtal väcktes. Men det var ju han som Snuskanföll. Vilken Orättviseattack, ändå inte helt oväntad. Mer chockerande var att kändisen inte bara var ett proffs och inte bara var en stjärna. Han var en Proffsstjärna. 🍷

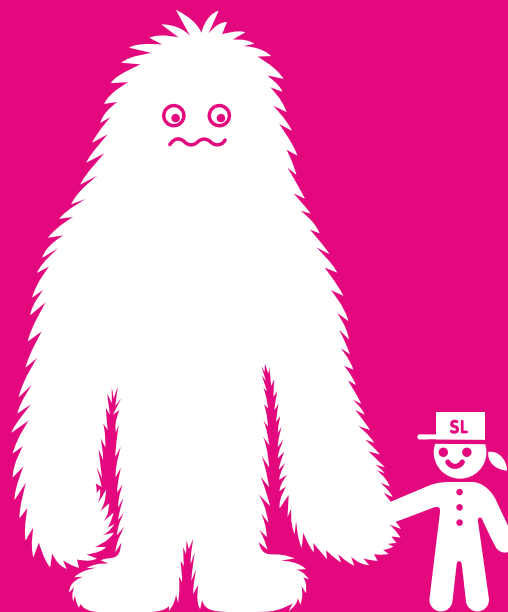

Tips från
SL!

TRYGGARE RESA!

Alla ska känna sig trygga när de reser med oss, oavsett vem man är, vart man ska eller när man åker. Därför vill vi uppmärksamma dig på vårt trygghetsnummer 020-120 25 25. Trevlig resa!

TILLSAMMANS FUNKAR ALLTSAMMANS!

Han har kallats för Sveriges kanske viktigaste arbetarpoet och hyllats för sin lyrik om bland annat kroppsarbete, skitjobb och klass. Nu är Johan Jönson aktuell med sin 16:e diktsamling *dit. dit. hään*. Situation Sthlm klev in i hans arbetsrum i Örnberg. TEXT ALEXANDRA SUNDQVIST FOTO SARA MORITZ

I JÖNNSONS LIGA

källaren i ett flerbostadshus i Örnberg skriver Johan Jönson sina dikter.

Det är ett arbetsrum som förpliktigar – inte minst för att det är täckt av litteratur från golv till tak. Här trängs verk av Stig Dagerman och Aase Berg med böcker av fransyskorna Marguerite Duras och Simone De Beauvoir, för att nämna några.

Allting står i bokstavsordning.

I hyllorna återfinns också Johan Jönsons egen lyrik. 16 diktsamlingar har det blivit sedan debuten 1992, den nya *dit. dit. hään*, inräknad. Sitt breda genombrott fick Jönson emellertid först med boken *Efter arbetsschemat*, som gav honom Aftonbladets litteraturpris 2008.

Två år senare nominerades han till Augustpriset. Hans diktböcker har tryckts i flera upplagor, någonting som är ovanligt för svensk lyrik.

Samtidigt är Johan Jönson ingen konventionell poet. Hans dikter spränger ofta av ilska och väjer sällan för det provokativa, amoraliska, vämjeliga eller absurdistiska. I hans poesi är det desillusionerade diktjaget aldrig inställsamt, aldrig självförhärliande. Svordomarna haglar. Det vilar inget romantiskt skimmer över tillvaron, snarare en konstant känsla av underordning – och stundtals ett glödande klasshat.

Även omfånget på hans diktsamlingar är något utöver det vanliga: *mot. vidare mot.*, från 2014 är 1 562 sidor, medan kommande *dit. dit. hään* spänner över 1 000 sidor. Tillsammans med *med. bort. in.* från 2012, utgör titlarna en trilogi.

– De tre böckerna knyts samman av formen och formatet. I alla tre använder jag mig

av montaget i dikten, jag låter olika utsagor stå mot varandra. Och så har de det gemensamt att de är väldigt omfattande.

JOHAN JÖNNSON UNDERSTRYKER att han inte arbetat tematiskt i samlingarna – men att vissa teman återkommer i lyriken. Ett sådant tema är arbete, mer specifikt kroppsarbete. I *mot. vidare. mot.* skriver han: "vi mockade. vi bar. vi putsade. vi svabbade. vi serverade. vi skar. vi diskade. vi tömde. vi torkade. vi körde. vi lyssnade. vi matade".

MIN SLÄKT HAR ALLTID VARIT NEGATIVT INSTÄLLD TILL ATT JAG FÖRSÖR-JER MIG PÅ POESI, DE TYCKER ATT DET ÄR IDIOTI.

I *dit. dit. hään*: "Jag ber om liv. Inte skitjobb". Samt: "Jag ber om pengar. Inte om nåd".

Dikterna bottnar ofta i hans egna erfarenheter av fabriksarbete och från vårdsektorn.

– Jag är mycket intresserad av arbete. Man behöver inte vara särskilt marxistiskt lagd för att inse att lönearbete är grundläggande i samhällsbygget. Men jag är inte så aktivistiskt lagd, jag tror inte på den aktivistiska dikten som åstadkommer politiskt förändring för egen del. Jag är mer intresserad av det extrema eller det omöjliga, lite som Marguerite Duras.

Även begreppet klass går som en röd tråd genom Johan Jönnsoms produktion. Men att klasshat skulle vara hans främsta drivkraft, vilket hävdats av vissa litteraturkritiker, tillbakavisar han bestämt.

– Jag tycker att det är att gravt reducera exempelvis en diktsamling på 1 500 sidor. Jag skriver om allt möjligt. Bland annat så diktar jag om disktrasor och tvättstugor. Klass är alltid viktigt, men det är inte allt. Däremot tror jag att klass kan göra en bok eller en dikt mer spännande.

Johan Jönnsoms väg till poesi är också den något okonventionell. Han är född på sextiotalet och uppvuxen i Njurunda utanför Sundsvall i ett arbetarklasshem där böckerna var få och poesi inte stod särskilt högt i kurs – vare sig som försörjningsalternativ eller kulturell form. Litteratur började han läsa först i tjugofemårsåldern. 1990 flyttade han till Stockholm.

– Då läste jag mest poesi eller avancerad prosa. Jag fattade inte så mycket men det gjorde mig faktiskt ingenting. I stället läste jag om titlarna flera gånger. Försökte förstå rytmen och orden.

Att ägna sitt liv åt lyrik och samtidigt ha en bakgrund i arbetarklassen är både ett ok och en tillgång.

– Min släkt har alltid varit negativt inställd till att jag försörjer mig på poesi, de tycker att det är idioti. Även inom mig själv finns en sådan person, som har dåligt samvete över att jag inte gör någonting "vettigt" – för att jag inte arbetar med händerna. Samtidigt tror jag att det är en tillgång att ha en skeptiker sittandes på sin axel. Då har man alltid en nykter blick på det man gör. Det gör att det är svårt att rusa i väg. ☹

JOHAN JÖNNSON ÅLDER: 49 år. BOR: Örnberg. FAMILJ: Fru, två barn. AKTUELL MED: Diktsviten *dit. dit. hään*, som utkommer i januari 2016.

BAKGRUND: Slog igenom brett med diktsamlingen *Efter arbetsschemat* (2008) som gav honom Aftonbladets litteraturpris, men också en nominering till Nordiska rådets litterära pris. Nominerades till Augustpriset för *Livdikt* (2010). Har också skrivit dramatik. **UTGIVNING I URVAL:** *Monomtrl* (2005), *Restaktivitet* (2007), *Efter arbetsschemat* (2008), *Livdikt* (2010), *med.bort.in.* (2012) och *mot.vidare.mot* (2014).

POETISKT KVINNligt CIRKUSUPPROR

.....
Cirkusföreställningen Gynoïdes – Circus Female Intelligentsia är ett svar på objektifieringen av kvinnors kroppar inom cirkusen, de stereotyper de ofta får spela och att de är kraftigt underrepresenterade. Här vill de visa vilka de är bortom glittret. Gynoïdes är ett poetiskt uppror. Det är också en hyllning till kvinnlig kraft. TEXT MARIA HAGSTRÖM FOTO MARTINA HOLMBERG
.....

Manda Rydman i tygakrobatiska konster.

Artisterna visar vilka de är bortom glitter och glamour.

En gynoid är en benämning för något som liknar den kvinnliga mänskliga formen. Det kan vara en robot, det kan också vara en cirkusartist i föreställningen *Gynoides – Circus Female Intelligentia*, som vänder och vrider, och böjer och stretchar på hur vi ser på kvinnor.

En av dem hänger upp och ner från en stol med hjälp endast av sina spända fötter. Stolen är flera meter upp i luften. Sedan svingar hon sig kring den och rör sig smidigt mellan stolsben och stolsits.

På golvet finns hennes kollegor som vikt böjer sina kroppar åt olika håll, värmer upp, omgivna av ofärdig rekvisita. Cirkusartister från olika delar av världen är mitt uppe i repetitionerna - det är en månad kvar till världspremiären på Orienteatern 6 januari.

– Jag vill ge möjligheten för kvinnor att mötas på scenen och göra cirkus tillsammans, säger regissör Marie-Andrée Robitaille. Vanligtvis när vi kommer till en audition konkurrerar vi alltid med varandra eftersom det bara brukar finnas en eller två platser för kvinnor i föreställningarna. Det här är i stället en poetisk cirkusföreställning som hyllar kvinnors kraft.

En kraft som hon upplever inte får tillräckligt utrymme i cirkusvärlden. Kvinnor är inte lika synliga, och när de syns är de ofta objektifierade och får spela stereotypa roller som syster, fru, älskarinna eller kanske prostituerad. Det finns också cirkusdiscipliner som är reserverade enbart för män.

JAG FICK SOM SVAR ATT EN KVINNA INTE KUNDE GÖRA DET. JAG BÖRJADE TRÄNA DET SJÄLV ISTÄLLET, VILLE BEVISA ATT DET VAR MÖJLIGT. Marie-Andrée Robitaille

När Marie-Andrée Robitaille själv studerade, på National Circus School i Montréal på nittiotalet, ville hon välja kinesisk påle som sin specialitet. Det fick hon inte.

– Jag fick som svar att en kvinna inte kunde göra det. Jag började träna det själv i stället, jag ville bevisa att det var möjligt.

Och det var det. Några år senare turnerade hon med sina cirkusnummer på kinesisk påle för Cirkus Cirkör. I dag är hon lektor på Dans- och Cirkushögskolan i Stockholm. Sedan 2011 har hon drivit projektet *Gynoides* – en konstnärlig forskning och cirkus som undersöker roller för och framställningen av, kvinnor inom cirkusen. Flera kortare testföreställningar har hållits med efterföljande diskussioner med publiken.

– Vi har fått alla möjliga reaktioner, men aldrig inga reaktioner alls. De flesta uttryckte att det var väldigt befriande med kvinnor på scenen utan att de hade stereotypa kvinnoroller, säger Marie-Andrée Robitaille.

Det fanns också de som blev upprörda och provocerade, och de som hade kommentarer om de beigea scenkläderna – att de var för fula, för avslöjande eller att de inte visade vilka karaktärer artisterna spelade. Men det är det som är grejen – de är sig själva, bortom glittret.

– Och alla skulle prata om att det bara var tjejer i föreställningen. Jag kände: "men hallå, såg ni inte vad hon *gjorde*?! Var inte det mycket sjukare än att det är bara tjejer på scenen?", säger cirkusartisten Manda Rydman. Män kan göra en föreställning och det är bara en föreställning. Det går inte för oss, så nu gör vi en grej av att vi bara är tjejer. Men jag hade önskat att det gick att göra en föreställning där folk i stället pratade om att artisterna gör jävligt häftiga och konstiga grejer.

Som att Laura Lippert hänger i håret.

Det långa bruna håret är fasthakat i en stor krok som sakta hissas uppåt. Huden

Hårhängning kräver inte starkt hår, däremot en tålig hårbotten, enligt Laura Lippert.

Sade Kampila från Finland vilar mellan repetitionerna.

Med enkla ljuseffekter skapas poetisk cirkus.

i ansiktet stramar när fötterna lättar från marken. Efter några minuters akrobatiska konst har Laura Lippert landat på golvet igen och svarar innan hon hinner få frågan:

– Ja, det gör ont.

Laura Lippert, som kommer från USA, har ägnat sig åt hårhängning i fem år. Det är en traditionell cirkuskonst som ursprungligen kommer från Kina.

Hur ofta övar du hårhängning?

– Eftersom det gör ont tycker jag inte om att göra det för ofta. Men du måste öva det så pass att din hårbotten blir tåligare. Det är ungefär som när nån som håller på med trapets får förhårdnade händer. Eller precis som att en löpare springer lite längre allteftersom, måste få mil i benen, så måste jag få tid i hårbotten.

Hon berättar att det finns superstarka hårhängare som hänger från helikoptrar.

– Jag har inte blivit så extrem. Förmodligen kommer jag inte att bli det heller, det

räcker nog med att hänga från ett tak.

I föreställningen har det satsats mycket på musik och ljud. En del av ljuden kommer från själva cirkuskonsterna, till exempel finns det på en stor rockring en sensor som skapar ett rullande metalliskt ljud av rockringens rörelse mot golvet. På så sätt kan också artisterna styra musiken, bestämma när den ska stoppas och fortsätta.

Det finns även nyckelharpa, piano och gitarr på scenen och den tyska övertonsångerskan, Anna-Maria-Hefe, sjunger två toner samtidigt vilket ger en slags metallisk stämma, hennes röst låter som ett instrument.

– Jag tycker hennes sång är spektakulär, den är nåt du inte är van vid och det är konstigt precis som cirkus är. Så man kan säga att hon gör ett cirkustrick, säger Marie-Andrée Robitaille.

Manda Rydman från Stockholm ville vara med i föreställningen för att hon tyckte

att alla artisterna var så "otroligt bra och inspirerande".

– Alla är sjukt grymma, alla har väldigt speciella stilar och har mycket att säga på scenen. Mixen blir nåt coolt!

Vad är din speciella stil?

– Jag är väldigt stark och kan basa, alltså lyfta folk, samtidigt som jag är väldigt vig och gör en traditionell disciplin där artisterna brukar se mer ut som små balleriner. Att jag gör båda sakerna tillsammans ger nya möjligheter.

Vad vill du säga på scenen?

– I just den här kontexten skulle jag vilja säga att det går att ha bara kvinnor på scenen, att det går att hålla uppe energin och att det går att vara kick ass. Och att det går att göra en föreställning där vi inte spelar typiska kvinnoroller. Vi vill inte jämt spela en snygg tjej i en röd klänning, vi vill få vara coola och fäniga, vi kanske bara vill göra vår grej. 🍷

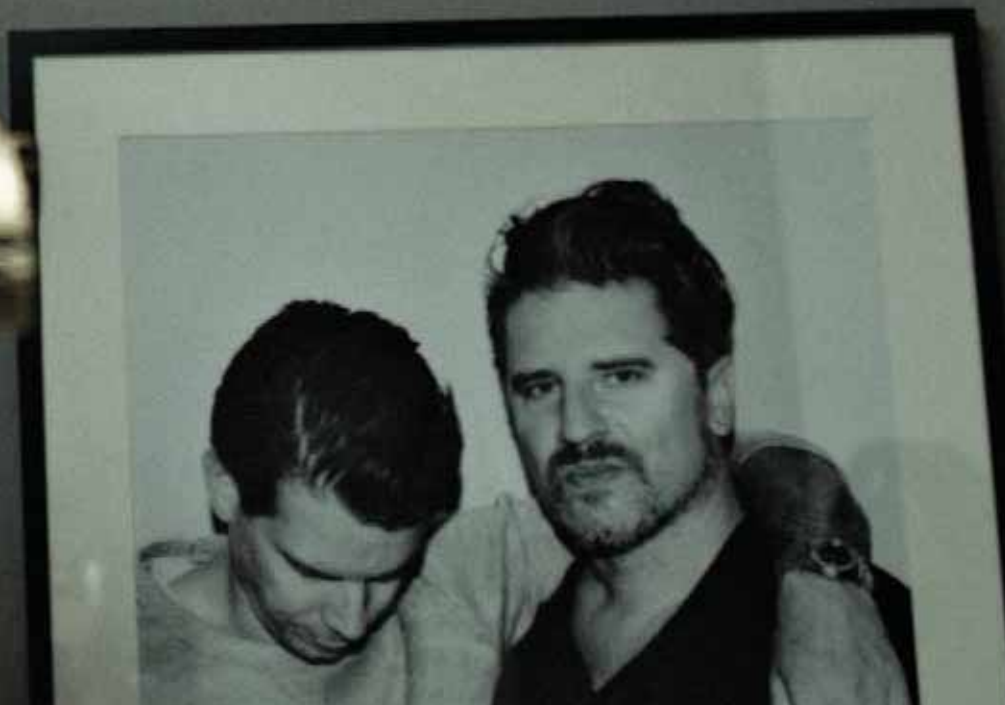

SÖKANDET I SIG

Sigge Eklund befinner sig just nu i sin tredje Bob Dylan-fas, den filosofiska. Efter fem romaner är det inte längre självklart att det behöver skrivas en sjätte. Varje vecka lyssnar en halv miljon människor på hans och Alex Schulmans podcast, så de svar han söker efter kanske går lika bra att närma sig i det formatet. Vi talar om humor, eftermiddagarna i morfars lägenhet i Gamla stan och varför han sorterar sin bokhylla enligt samma princip som sin pappa. **TEXT ULF STOLT FOTO JOEL NILSSON OCH HENRIC LINDSTEN**

Sen fredagseftermiddag i början av december. Vasastan, andra våningen.

Sigge Eklund står med ryggen ut mot vardagsrummet framför det metallskåp som innehåller hans stereo och på vars ovansida skivspelaren är placerad. Mellan fingertopparna på långfingret och tummen på höger hand håller han Miles Davis platta *Kind of blue*. När han lagt på skivan, fällt ned pickupen och rummet sakta tar till sig en skir trumpetton, vänder han sig om:

– Det är ett varmare ljud, mjukare, på vinyl. Jag har faktiskt testat att köra samma låt från Spotify och från vinyl. Det är svårt att beskriva ljud i ord, men det blir en mer

omslutande rymd i ljudbilden, det låter flummigt, men... Sen är ju hela upplevelsen oslagbar, att man tar fram albumet och sen lyssnar på skivan.

– Jag har tänkt på det också, detta med vinylintresset, att man vill äga en bit av magin på nåt sätt. Om man börjat sitt liv så att man suttit och beundrat grafiken, bilderna, konvolutet, så kan man aldrig riktigt släppa det.

Vid tillfället har vi samtalat i drygt två timmar, vi började i köket i väntan på att elektrikern, med uppdraget att minimera antalet sladdhävror i lägenheten, skulle vara klar för dagen, sedan förflyttade vi oss – det kan ha handlat om en nyligen utgiven

Bob Dylan-box som behövde inspekteras – till vardagsrummet.

I bokhyllan utmed ena kortväggen står några hyllmeter vinylskivor längst ner, resten av den – uppskattningsvis kanske 15-18 hyllmeter – innehåller böcker, enligt Sigge Eklund är det "inte romaner där, 85 procent av böckerna är biografier över personer som skriver romaner, pjäser eller gör musik".

– Skivorna står i bokstavsordning. Jag tror det ofta är så att man återvänder till sitt barndomshem vad gäller just sorteringsmodellen. Min pappa hade det så här också – skivorna i bokstavsordning, böckerna i ämnesordning.

DET 'ÄR NÅNTING OBEHAGLIGT MED DEN HÄR FÖRSTA HALVTIMME MAN 'ÄR VAKEN NÄR MAN JOBBAT PÅ NATTEN

Vi kommer längre fram i intervjun att återkomma både till innehållet i bokhyllan och till hans pappa.

När jag tidigare på eftermiddagen knackade på hemma hos Sigge Eklund hade han inte hunnit vara vaken särskilt länge. Han satt nämligen uppe till klockan sex samma morgon och klippte det avsnitt av hans och Alex Schulmans podcast som under förmiddagen blivit tillgängligt att lyssna på för den dryga halv miljon människor som varje vecka har för vana att göra det.

– Det är nånting obehagligt med den här första halvtimme man är vaken när man jobbat på natten. Det är nog så för många som jobbar natt, oavsett om du är sjuksyster eller spärrvakt, det är nåt med att man är på en annan plats än resten av samhället befinner sig. Det finns en skuld i det fast man inte borde känna skuld.

– Jag har ju jobbat lika många timmar som nån annan, men det känns flummigt när man gjort det på natten. Inte om några

timmar, men nu när man precis vaknat och ser att man har en massa missade samtal och mail.

Tidigare spelade de in podcasten på onsdagar och klippte den på torsdagar. Men allt oftare den senaste tiden har de skjutit fram inspelningstillfället ytterligare en dag, till torsdagen. Vilket gör att Sigge Eklund, som föregående natt, får sitta uppe hela natten mellan torsdag och fredag och klippa den.

– Det är en väldigt speciell känsla klockan sex på fredagsmorgonen då man avslutar en två-tre dygns lång process med förberedelser, inspelning och klippning. Och inte har någon aning om ifall det bara är ett halvmediokert snack, eller om det finns nåt viktigt där inne som kommer beröra nån.

– Vi har en halv miljon lyssnare, så bara själva misstanken på en onsdag att "det blir bättre om vi gör det i morgon, då får jag en dag till på mig", gör att vi allt oftare nu frestas att spela in på torsdagen i stället – då får vi en dag extra på oss att jobba med det vi ska prata om.

Är det lyssnarantalet som bidrar till en successivt ökad press?

– Är man någorlunda seriös eller professionell så betraktar man ju uppdraget på samma sätt, oavsett om det är 1 000 eller 500 000 läsare eller lyssnare. Man vill göra det bästa av det.

– Det är viktigt för oss att vi glömmer bort det där när vi sitter i sändning, annars skulle det vara omöjligt att göra nåt bra om man sett alla de där lyssnarna, om vi suttit på en scen på Gärdet och 500 000 personer stått framför en. Ingen formulering, ingen tanke, ingen tes, hade känts tillräckligt unik eller smart för att vara värd att berättas i ett sånt sammanhang.

Sigge Eklund ser på arbetet med podcasten som ett skrivprojekt, trots att slutprodukten är ett inspelat samtal mellan honom och Alex Schulman. Han jämför arbetsprocessen med den att skriva en krönika. Ungefär. De förbereder två ämnen var som de vill tala med den andre om inför inspelningsdagen.

– Jag vill ju berätta nånting som kommer att väcka en tanke i Alex, och vice versa. Ett dåligt ämne är ett ämne som bara tar slut när man berättat det, en anekdot som det inte finns så mycket att bygga vidare på i en diskussion. De bästa ämnena är de som föder en improviserad diskussion.

Under arbetets gång med podcasten har de upptäckt att det blir ett bättre samtal om de mejlat varandra innan om vad de tänker ta upp för ämnen.

– Inte exakt vad vi ska säga, men om Alex exempelvis vill tala om avundsjuka, det blir ju bättre om jag får fundera lite över ämnet avundsjuka. Och ofta är det ju så att vi hänvisar till nån film eller nån artikel, då är det bra om den andra fått se eller läsa den innan. Men man kanske inte vill berätta den exakta vinkeln.

SEDAN DEBUTEN MED *Synantrop*, 1999, har Sigge Eklund givit ut fem romaner, den senaste, *In i labyrinten*, kom 2014. Men när

han nu bläddrar i romanerna kan han se att det saknas en stor del av vem han är.

– Det som kommer fram i podcasten är ju min grundsyn på livet som absurt, lite skruvat. I podcasten finns hela tiden humorn och det absurda närvarande. Ingenting som vi säger kanske är på riktigt. Det jag är mest stolt över är att vi skapat en ton som känns ny, ett sätt att prata där vi skissar på teorier.

Han beskriver det som att det finns en överenskommelse med lyssnaren om att det är just en skiss, en "ballong som blåses upp och som vi inte har nåt emot att sätta nålen till sen, när den blir för pretentiös".

– Så är ju verkligheten – alla våra försök att förstå verkligheten är ju ändå bara skis-

ser. Språket är så begränsat eftersom våra hjärnor är så begränsade. I romanerna känns det som att jag tar allt på för stort allvar, jag har aldrig förstätt varför det är så, varför jag inte kan fånga min livssyn, min syn på världen, i romanen. Humor har så mycket med ton att göra, den är svår att hitta. Det var ju en slump egentligen att jag och Alex hittade varandra och den där gemensamma tonen.

Hur träffades du och Alex Schulman?

– Som författare var jag nyfiken på att skriva för en tidning, jag hade aldrig gjort det. Så jag tackade ja till att skriva ett personporträtt för *Bon* hösten 2006 och då var det Alex Schulman jag var nyfiken på.

Alex Schulman hade just börjat blogga på Stureplan.se och Sigge Eklund hade efter ett år av uppmärksammat bloggande just slutat blogga. Och han var fascinerad av hela bloggvärlden, just för att "jag var i det där kriget med mig själv där jag tog allt jag skrev på för stort allvar".

– Jag upptäckte direkt att vi hade ganska många likheter. Vi kom båda från förorter men hade sen flyttat till stan och vi hade båda sen tidig ålder funderat mycket på det här med offentlighet och vad det är. Alex som barnbarn till Sven Stolpe, jag med min farmor och farfar som var berömda skådespelare på sin tid. Och min pappa, nationalekonomen och talskrivaren, som jobbade med Palme och Kjell Olof Feldt och Alex pappa som var producent för Hylands Hörna. Det fanns många likheter där. Vi led båda av en förvirring kring hur vi skulle förhålla oss till våra släkthistorier, och till det galopperande behovet att förverkliga oss. Vi ville båda skriva och göra oss hörda på olika sätt.

De hade också en hel del olikheter som i början gjorde det svårt för dem att umgås, men som de med tiden lärt sig att dra nytta av i podcasten.

– Alex var ju också väldigt stressad under de åren, det var mycket som hände för honom då. Han blev ju en symbol med sin blogg, många drog i honom, gick vi ut och åt var det många som kom fram, han höll på med sin mobil. Han var svår att nå helt enkelt. Det var inte så att han var min närmaste vän direkt, när vi till slut började podcasta.

En av de saker som skiljer dem åt – de har återkommit till ämnet i podcasten och Sigge Eklund hade det som en del av temat i

sin andra roman *Den sista myten* från 2002 – är en i sammanhanget ganska grundläggande syn på livet.

– Han tror på utveckling, medan jag tänker att det finns en kärna i oss redan från början. Och att vi alla delar en stor del av den kärnan. Det är nåt som skiljer mig och Alex åt ganska mycket. Det är saker jag egentligen skrivit om i mina romaner sen jag var tjugo, men sen har jag fått mer och mer finslipade verktyg för att beskriva det, eller bevisa det.

– När man får barn ser man ju redan på BB att ens barn har olika personligheter. Det blir en slags bekräftelse på det man sa rent intuitivt när man var tjugo, men beviset kom först senare i livet.

SIGGE EKLUND SKJUTER upp kaffekoppen från kanten på soffbordet och konstaterar att han "själv märker att han blir allvarlig när han talar om arbetet bakom podden".

– När man lyssnar på den så är ju de flesta avsnitt ingenting märkvärdigt. Men

UNDER SAMMA PERIOD BÖRJADE JAG INLEDA MITT UPPROR MOT MIN PAPPA, NATIONAL-EKONOMEN. DÅ BLEV MIN FARFAR EN SPÄNNANDE PERSON

letade sig in: kuttrande duvor, gatumusikanter, sorlet av röster och rörelse.

– Han var ju otroligt underhållande. Han hade inte förmågan att sätta ord på smärtpunkten – sitt eget missbruk – utan varje gång var det nån som han ville prata om, dennes funktion i hans fall, alltså vad den personen gjort mot honom: Bergman, min farmor eller nån skådespelare. Han kunde också prata i fyra timmar om varför Keve Hjelm var en inspirerande skådespelare. Det var inte bara negativt.

– Under samma period började jag inleda mitt uppror mot min pappa, nationalekonomen. Då blev min farfar en spännande person som valt ett helt annat liv än pappa, därför kändes det som en del i min frigörelse på nåt sätt att komma dit.

Sigge Eklund upplevde de här stunderna hos sin farfar som lite hemliga. Han kände inte att han kunde berätta om dem för sina kompisar "som knappt visste vem Bergman var, det var svårt att berätta för nån vad jag varit med om".

På väggen i Sigge Eklunds kök, bredvid en signerad och stort uppdragen bild av ett tidigt Bob Dylan-skivomslag och ovanför bilden av honom och Alex Schulman med armarna om varandras axlar, finns en liten originalmålning av Rialto-bron, signerad Ulf Lundell.

– Han är ju intressant för att han var en symbol, ur ett psykologiskt perspektiv, vem han var för mig som barn. Drömmen om en man, en vuxenhet, om att vara en kreativ person som skrev, som var fri. Jag drömde om hans liv som en förebild och också som en kontrast till min pappas liv, som kändes... jag drömde om konstnärslivet.

VERTIKALT PÅ HANS högra underarm, strax nedanför armbågsleden, är namnet Bob ►

det är drömmen om att det som händer var sjunde avsnitt, eller var femte avsnitt ska hända – när man verkligen når in och berör människor. Det är ju en dröm som härstammar från barndomen när jag började skriva och rita. Att vilja beröra på nåt sätt.

En person var särskilt viktig i byggandet och skapandet av drömmen om det kreativa livet, att inte längre vara osynlig, att nå ut, bli hörd, att finna en egen röst: Sigge Eklunds farfar.

– Jag åkte tidigt själv hem till honom – jag

vet inte hur bra det var egentligen att som tolvåring sitta ensam hemma hos en åldrad, alkoholiserad och bitter skådespelare som höll fyra timmars monologer om sitt hat mot Ingmar Bergman. Jag började åka in till honom när jag var typ tolv, sen fortsatte jag med det tills han dog när jag var 24.

Hans farfar bodde i en liten etta på Västertånggatan, med böcker i stora travar, där han satt i en stol med sitt stora vita skägg och bolmande cigariller – fönstren ut mot gatan på vid gavel, ljudet av staden som

tatuerat. På vänster underarm står The Beatles med samma typsnitt som på *The White Album*. Sigge Eklund berättar att tatueringen spände huden mellan tummen och pekfingret när han gjorde tatueringen, varför typsnittet är lite hoptryckt.

– Jag har haft tre faser med Dylan. Först barndomen då han var abstrakt, nån med krulligt hår, men jag lyssnade mycket på

DET GÖR FORTFARANDE ONT ATT TÄNKA PÅ DET, ATT JAG VAR DEN SOM KOM SIST I MÅLBROTTET, ATT JAG VAR KORTAST I KLASSEN UNDER FLERA ÅR. DET PRÄGLADE MIG

hans musik, särskilt plattan *Bob Dylan at Budokan* av nån anledning. Fas två var från 17 års ålder och framåt, då jag började köpa hans skivor och han började bli någon som stärkte mig; jag kände mig cool, sjöng med i fraseringsarna. Och sen den tredje fasen, som pågått i typ tio år, när han blivit som nån form av filosof för mig. Då jag verkligen börjat läsa alla böcker och intervjuer och känt mig inspirerad av honom. Hans förhållningssätt till livet är intressant för mig. Det gör också att det finns ännu mer att hämta från låtarna. Han förnekar jaget, på nåt sätt. Vilket också är ett ämne som återkommer i podcasten emellanåt. Har vi femton olika jag i oss? Eller tjugo? Eller noll? Dylan hjälpte mig att släppa illusionen av ett jag som utvecklas linjärt. Och det har varit terapeutiskt, såklart.

RESORNA IN TILL hans farfar i Gamla stan och början på den frihetliga drömmen var också de första resor Sigge Eklund gjorde själv, från Akalla där han växte upp och in till stan.

– Det var underbart att börja åka in till stan som tolvåring. Det var otroligt, gå på bio själv. Jag kan fortfarande känna att jag är tillbaka i det... sommaren 1986 var jag tolv år, då började jag åka mycket till stan, det var fotbolls-VM i Mexiko.

– Den typen av ensamhet... att bara vara i en bokhandel i en och en halv timme i lugn och ro. Det har varit detsamma sen jag var liten, mina lyckligaste stunder. Eller att gå i nån vinylbutik. Det är som ett rum som är evigt när man är i de där affärerna.

Vi talar om humor, vad som är Sigge

Eklunds rottrådar bakåt, vad han växte upp med och skrattade åt och influerades av. Det första namn som dyker upp är Måns Herngren och hans tidiga sketcher i tv med Ulf Larsson och Tintin Andersson.

– Sen var det en aha-upplevelse att höra hans sommarprogram, som jag spelade in på kassett och lyssnade på om och om igen. Han klippte in Gösta Bohman så det

lät som om Gösta Bohman var i studion och svarade på frågorna. Jag var så liten och inte insatt i mediernas reaktion, jag var bara otroligt fascinerad, närmast besatt, av själva greppet.

En förklaring Sigge Eklund har till humorns plats i hans liv har med själva språket att göra, inställningen till det, erfarenheten av det i unga år.

– Att växa upp och vara en person som märker att man har lätt att formulera sig gör ju när man är yngre att man försöker utnyttja det, övertala världen med ord att man är nån att ha. Humorn blev en ventil i det där på nåt sätt. Det ser man i podcasten också – den allvarliga sidan som försöker berätta de här erfarna teorierna, men jag tröttnar på mig själv. Då kommer de här skriken, gubbarna – humorn blir ett sätt att pissa på den andra sidan av mig som vill vara så klok.

– En annan förklaring är ju också att det var ett sätt, som för många andra, att få tjejer att gilla mig. Man blev spännande.

Han beskriver det som att tiden mellan 20 – då började han skriva – till dess han var 38 år och börjar göra podcast med Alex Schulman, känns någonting hela tiden fel. Böckerna är humorlösa. Första gången han arbetar med någonting som handlar om humor är när han börjar klippa Filip & Fredriks podcast.

– Jag gick på Vår Teater mellan tolv och 18, spelade in grejer med vår videokamera, skrev sketcher, var helt inriktad på att bli underhållare. Men på grund av att jag var så sen i puberteten, tror jag, var jag plöts-

ligt en otroligt nördig plugghäst längst ner i hierarkin. Det gick över en natt i åttan, från att ha varit klassens clown och en gladlynt person.

– Det gör fortfarande ont att tänka på det, att jag var den som kom sist i målbrottet, att jag var kortast i klassen under flera år. Det präglade mig. Jag vet inte om alla som är sent utvecklade känner så, men för mig var det förödande och Akallaskolan var en ganska hård skola. Samtidigt skilde sig mina föräldrar, vilket också var ett trauma för mig.

– Om jag hade träffat Alex när jag var 27 och vi hade börjat podcasta så hade det inte funnits mycket humor från min sida, tror jag. För jag hade inte vågat släppa fram den.

SIGGE EKLUND BERÄTTAR att han under många år var osäker på om han verkligen hade någonting att säga i egenskap av författare, eller om det bara var drömmen om ett skapande liv som han var handlost förälskad i.

– Det känns därför lite som att jag äntligen hittat min grej, i det att jag kanske är bäst på att berätta från hjärtat, passionerat, om vad jag funderat på och känt när jag hört musik, sett filmer – som jag gör i podcasten. Väva in mitt eget liv. Och äntligen har jag hittat en form som känns ny också. Det är väl det alla konstnärer, eller människor med en konstnärlig ambition, söker – sin grej, nåt ingen annan hittat tidigare. Det kunde man ju inte ana att det skulle hända i en podcast.

– Det tog lång tid för mig att släppa idén om romanen som den ultimata konstformen. När jag läst en stor roman så har den fångat livet på ett sätt som jag också skulle vilja kunna fånga livet på. Jag växte också upp i ett hem där romanen betraktades som nåt magiskt, nästan övernaturligt. Det tog många år att släppa det – att inse att man kan uttrycka sig på andra sätt. Jag tror inte att romanen är optimal för mig.

Tror du att du kommer att skriva någon mer roman?

– Det vore spännande att skriva nu, mot bakgrund av den här podcasterfarenheten, se vad som händer nu. Det vill jag verkligen testa. Om jag nu kan hitta rätt.

Vi är i princip klara med intervjun. Sigge Eklund står vid ena kortväggen och rotar bland en massa skivkonvolut, innerpåsar och löst liggande LP-skivor – "det har varit typ samma 20 skivor som legat här

de senaste åren" – när han vänder sig om, pekar mot bokhyllan och Lars Noréns Dagbok som med sin feta svarta rygg inte är svår att urskilja i mängden.

– Jag kom just på det, det är ett slags nyckel, nåt som varit en viktig insikt för mig. När jag tidigare såg Lars Norén komma gående på gatan så tänkte jag att "här kommer de här trettio pjäserna gående". Att han var sina pjäser. Det har varit jävligt viktigt för mig att förstå att det jag varit intresserad av hela tiden, sen jag började åka in till min farfar – det är så självklart nu när jag kommit på det – att det inte var Bergmanfilmerna han berättade om, eller pjäserna Lars Norén skrev, som intresserade mig mest, utan processen bakom. Hur konstverken blev till, vad som drev skribenterna.

Han berättar att han råkade stöta på Lars Norén förra sommaren, "jag kunde känna det i hur jag upplevde honom, att han var en person som kämpade för att skriva bra saker".

– Jag kan känna det med exempelvis Bob Dylan, Håkan Hellström eller Lars Norén - de är personer som råkat få den här kanalen till de här fantastiska sakerna, men de är inte sina konstverk.

– Det känns frigörande. Jag har inget krav på mig själv heller att jag måste skriva fantastiska saker. Jag är stolt över att jag fortsätter att söka, leta hela tiden, sen kanske det ger sig uttryck i en podcast i stället för en Augustprisad roman. Men det är okej. För att det viktiga är att sökandet fortsätter. 📍

SIGVARD VIGGO EKLUND

FÖDD: 21 april 1974

BOR: Vasastan

FAMILJ: Fru och tre barn

GÖR: Författare, podcaster, skrivit manus för film och tv, gjort inslag för Babel, skrivit sketcher och gjort showen *Meningen med livet* tillsammans med Alex Schulman. Bland annat. Sigge Eklund var tidig med att lära sig HTML på nittioalet och byggde hemsidor "på den tiden man kunde klicka View Source i Netscape och se hur en sida var byggd".

AKTUELL: Kom i september ut med boken *Tid* tillsammans med Alex Schulman. Varje fredag kommer ett nytt avsnitt av podcasten *Alex och Sigges podcast*. Den har de senaste fyra åren vunnit Svenska Podradiopriset i kategorin Sveriges bästa podcast.

PRISBELÖNT

Motivering Sveriges Tidskrifters Stora Pris 2015:

.....

"I 20 år har han verkat för god journalistik med socialt ansvar som en viktig del av verksamheten. Han och hans medarbetare har fått en lokal tidskrift att beröra och sälja på gator och torg. I dag har tidskriften en imponerande upplaga i en tuff situation för tryckta tidningar. Bra journalistik i kombination med engagemang för de utsatta i samhället har lett till ett framgångskoncept att lära av. Hans kreativitet och engagemang inger hopp och framtidstro".

.....

SVERIGES TIDSKRIFTERS STORA Pris tilldelas 2015 Situation Sthlms chefredaktör och ansvarige utgivare, Ulf Stolt, enligt motiveringen ovan.

Jag passade därför på, när konfettiregnet avtagit, att ställa några snabba frågor till pristagaren. Eftersom jag råkar vara han.

Grattis till priset.

– Tack. Det känns oerhört hedrande att tilldelas ett så prestigefyllt pris. Det betyder mycket både för mig personligen och för tidningen. Att tidningen och jag uppmärksammas för ett journalistiskt kvalitetsarbete som pågått i 20 år ger vid handen att vi gjort rätt som hela tiden satsat på kvalitet. Och att vi genom att konsekvent göra det, hittat

våra läsare och därmed skapat vår egen plats, vårt eget berättigande.

Hur lång tid tog det för tidningen att växa i sin kostym, hitta sin berättelse?

– Det tog sin tid. De första tio åren var vi lite vingliga och spretiga, visste inte riktigt vad det var vi skulle berätta eller hur innehållet skulle viktas. Men efterhand blev det tydligare och tydligare att det vi håller på med har med tid och uthållighet att göra.

– Situation Sthlm är en långsam berättelse om Stockholm och tiden nu, 68 sidor varje månad, tolv gånger om året, år efter år efter år efter år... När jag går i pension – om jag har så pass mycket klackjärn för min byline att jag bör hänga mig kvar hela

vägen dit – kanske högen med tidningar når mig till midjan. Men att berättelsen hela tiden bara pågår är navet i det vi gör.

För någon som inte läst tidningen, hur skulle du beskriva den?

– Det finns ingen annan månadstidning, vad jag vet, som bedriver den form av snäv och väldigt geografiskt begränsad lokaljournalistik i magasinsformat som Situation Sthlm gör. Som låter egentligen ganska små företeelser få flyta ut i reportageformat, som har möjligheten att låta material och människor spreta och armbåga sig lite, då den sammanhållande tråden i allting i tidningen är Stockholm och situationen här, just då, just den månaden. ☺

Perukmakare Inga-Lill Engholm har jobbat med hår i hela sitt liv. Först som frisör, nu som perukmakare. Det är till henne många stockholmare som har drabbats av cancer kommer. Med en peruk återskapar hon lite av deras självkänsla. TEXT GERD ERIKSSON FOTO MAGNUS SANDBERG

NÄR DET HÄNGER PÅ HÅRET

Inga-Lills Perukmakeri ligger i bottenvåningen i ett helt vanligt bostadshus i Fruängen. Innanför dörren möts man av ett par ståtliga stolar att slå sig ner i och en vägg täckt av hennes diplom för sina bedrifter i hårets tjänst. Hon öppnade egen frisörsalong redan när hon var 18 år, nu är hon 63 år och ser till att människor får bra peruker.

95 procent av de som kommer till Inga-Lill Engholm har drabbats av cancer och går på cellgiftsbehandling. Hon träffar varje kund mellan två och tre gånger. Första gången handlar det om att raka av håret, om det finns något kvar.

– Visst händer det att folk bryter ihop här, men då brukar jag säga att vi kan bryta ihop tillsammans och sen ta nya tag. Min revisor undrar nog varför det går åt så mycket toapapper. Det är många tårar, men också mycket skratt.

Hon har två varianter av peruker: i syntetfiber och i äkta hår. Störst åtgång är det på syntetperukerna, de är billigare, går att få fram snabbare och är dessutom mer lätt-skötta.

Hon har över 150 olika varianter i lager, men kan snabbt beställa hem ytterligare 2 000. Perukernas färger har namn som Dark Chocolate, Nougat Rooted, Honey Toast och Mono Paprika. På hyllorna

bakom hennes skrivbord står rader av kartonger med beställda peruker som ska hämtas och provas en sista gång.

Håret i en syntetperuk kan lätt formas för att passa den som ska bära den.

På två ställningar, som liknar notställ, sitter huvuden med peruker som Inga-Lill Engholm just ordnat frisyren på, hon avslutar med att dra över dem med en steamer, en slags ångmaskin i form av en fön.

Efter det varar frisyren på en syntetperuk för alltid och behöver bara tvättas en gång i veckan med vanligt schampo.

– Däremot är jag försiktig med att klippa för mycket i perukerna, det går ju inte att ångra när man väl gjort det.

BARA EN PROCENT av hennes kunder är män och marknaden för peruker till män är ock-

så försvinnande liten, vilket gör att deras peruker inte är lika välgjorda som kvinnornas. Inga-Lills råd till männen brukar därför vara att de ska raka av sig håret.

Det blir snyggare än att bära en dålig peruk.

Förutom människor som drabbats av cancer tar hon också emot personer som varit med om olyckor och skadat huvudet så att håret inte växer som förr och människor som har sjukdomen Alopecia och tappar håret helt eller fläckvis.

För en del av dem kommer håret aldrig tillbaka och då väljer de gärna en peruk med äkta hår. Eller kanske flera.

Med en strid ström av kunder hinner Inga-Lill Engholm inte längre göra äktahårspelukerna. Men hon gör grunderna till dem genom att sätta en slags tejp på hela skallen för att få en form och syr därefter en näthätta av tyll efter den formen. Sedan skickar hon näthätta, hår och måttangivelsen till en perukmakare på Sicilien.

I retur kommer en färdig peruk, men det kan ta upp till ett halvår.

Det äkta håret förvarar hon i smala djupa lådor i en byrå. En låda för mörkt hår, en för ljus, en för cendré och en för grått.

Den med grått hår tycker hon är lite spooky. ▶

Inga-Lill Engholm visar proverna på olika grader av lockigt hår som kunderna kan välja emellan.

Runt 80 000 knutar är det i en peruk av äkta hår.

Nålarna används för att hålla fast peruken på stocken.

Håret i lådorna är i tofs eller fläta för att det enkelt ska gå att veta vad som är upp och ner. Ett hårstrå har nämligen små hullingar; och vänder man dem åt fel håll på peruken blir håret rufsigt direkt.

– Det krävs hår från minst två och en halv människa för att tillverka en peruk. Men man kan gärna ta hår från fyra, fem olika personer för att få bättre djup i färgen.

INGA-LILL ENGHOLM ÄR mästare i perukmakeri, hennes gesällbrev hänger på väggen bland diplomerna.

Och som mästare får hon ta emot elever.

En av dem är Alexandra Södergren som sitter och knäpar med en äktahårsperuk. Hon använder hår från tre olika personer och håret ligger i kardor för att inte trassla ihop sig. Med ett verktyg som liknar en minimal virknål drar hon igenom några få hårstrån genom en av maskorna i näthättan och knyter. Och så samma procedur, om och om igen. Ett riktigt pillergöra och ingenting för den darrhätte.

Metoden att göra peruker har varit densamma sedan 1600-talet.

Avklippt hår håller egentligen hur länge som helst, det finns inget bäst-före-datum. I ett glasskåp vid entrén ligger en lång mörk tofs. Det håret är från 1905 och kommer från den första kvinnan i Dalarna som vågade klippa av sig sitt långa hår. Hennes barnbarn ville ge det till någon som sysslade med hår och så hamnade det hos Inga-Lill Engholm i Fruängen.

Inga-Lill Engholm kallar sig själv "extrem hårnörd". Det var en judisk kvinna som väckte hennes intresse för just peruker. När hon var sjutton år och elev på en frisersalong.

– Kvinnan hade fått bombsplitter i huvudet under kriget och saknade hårväxt på delar av skallen. Hon använde postisch och tyckte att det var rent trolleri att vi kunde göra henne så fin i håret. En gång gav hon mig lika mycket i dricks som en hel veckolön.

En syntetperuk kan man få för runt 5 000 kr och en äktahårsperuk kan kosta upp emot 30-40 000. För några år sedan hade Inga Lilla Engholm inbrott. En "Smash and Grab" där tjuvarna backade in med en lastbil i lokalen och plockade med sig peruker för 200 000 kronor.

– Poliserna trodde att tjuvarna skulle ha perukerna för att inte bli igenkända när de gjorde inbrott och rån.

Kommer det in andra människor och frågor om dina peruker?

– Ja, folk ser ju skylten utanför. På nyårs-afton kan det komma in sista-minutens-kummisar och vilja hyra peruker. Men jag brukar hänvisa dem till Buttericks. Det är för knöligt att hålla på att tvätta en massa peruker som varit till uthyrning som luktar rök och kanske har bränmärken efter att varit uthyrda.

INGA-LILL ENGHOLM TAR hem ett par, tre syntetperuker till varje kund så att de får prova

vilken som känns rätt, hon är mån om att kunderna blir nöjda. Ofta ber hon dem som redan har börjat tappa håret att ta med fotografier på sig själva med allt sitt hår. Ibland får hon göra sitt yttersta för att kunderna ska bli tillfreds.

– En kvinna kom tillbaka så många gånger och klagade på att hennes peruk inte satt ordentligt. Till slut la jag in sånt där halkskydd för mattor i den. Då blev hon nöjd.

Alla som kommer till Inga-Lills Perukmakeri har en historia att berätta om sin sjukdom. Och även om många av historierna är liknande tröttnar hon aldrig på att höra dem – hennes empati är väl utvecklad.

För den som tror att det skulle vara ledsamt att träffa sjuka människor hela dagarna menar Inga-Lill Engholm att det är tvärtom. Hon får en positiv roll genom att hennes kunder kan gå därifrån med höguret huvud.

– För en människa som blir av med sitt hår är en peruk ett sätt att åter skapa självkänslan. Att kunna se sig själv i spegeln. ☺

NALEN BETTYE LAVETTE ONS 2014

WWW.NALEN.COM 2016

PHOTO BY: CAROL FRIEDMAN

Sedan hon debuterade på svenska 2014 har hon breddat innehållet i den svenska poplyriken. Låttexter och musik skriver Little Jinder i den egna studion i Midsommarkransen, bor gör Josefine Jinder några trappor upp i samma hus. **TEXT ALEXANDRA SUNDQVIST FOTO SARA MORITZ**

JOBBAR FUCKING HÅRT

”Hångellåten”, första singeln från kommande skivan *Allting suger*, sjunger hon om att vara nysingel. Om att ”dricka, röka, glömma” och om att vara dekadent för att komma över en relation som tagit slut. Det är på många vis en låt som knyter ihop Josefine Jinders artisteri – låtarna är opolerade och beskriver hur det känns, snarare än hur man vill att det ska kännas: ”Blanda ihop dig med nån/oj, tror jag sa fel namn när jag kom”.

Hon viker aldrig för det jobbiga, pinsamma eller småsinta.

I ”Ful och tråkig tjej” sjunger hon om att hata sin killes ex-flickvänner. I ”Ligger med en ful”, en låt som hon skrivit med Markus Krunegård, fortsätter hon på uppbrottstemat: ”Jag gör allt för att komma över dig, ligger med en ful/Han är jättekänd men inte jättekul”. För att sedan sjunga om att hon måste ha tamponger.

– Jag har använt mig av en slags automatisk skrift, rent textmässigt. Jag har försökt skriva som jag pratar, men också utan att

tänka efter för mycket. Då blir det mer rakt på, ärligare. Många som skriver poptexter vill låta så smarta och kan då också bli ganska pretentiösa.

– Sen kan jag fastna för ord som är lite laddade, ord som gör att man skäms. Det finns en laddning i att kliva in i ett rum och fråga om nån har en tampong. Bara man säger det högt får man en klump i halsen. Jag tycker om att utmana såna föreställningar. Sen gillar jag att använda ord bara för att de är fula, exempelvis ”dator”. Testa att sjunga ”da-tor”. Språket är väldigt roligt.

Josefine Jinder skrattar där hon sitter vid köksbordet i sin lägenhet i Midsommarkransen. Hennes hem är ett charmigt virrvarr av synthar, sladdar, skor och kläder. I källaren ligger hennes studio, där flera av låtarna på *Allting suger* spelats in. Det är hennes andra fullängdare på svenska. Den första – *Little Jinder*, från 2014, gav henne en Grammis för Årets Pop. Statyetten står i köksfönstret.

I tacktalet på Grammisgalan, i början av

2015, sa hon: ”Jag vill tacka mig själv... För jag proddar och skriver allting själv. Det är fett ensamt och jag är avundsjuk på alla här som har sitt crew, sina producenter och skivbolag runt sig”.

UNDER ARBETET MED skiva nummer två har hon släppt in fler personer i processen, däribland technoproducenten Alexander Berg och musikern Nils Tull (Melo) som tidigare medverkat på singeln ”Inga E som vi E” (2014). Markus Krunegård gästas på

SEN KAN JAG FASTNA FÖR ORD SOM ÄR LITE LADDADE, ORD SOM GÖR ATT MAN SKÄMS. Josefine Jinder

deras gemensamma låt "Ligger med en ful", och Mauro Scocco sjunger ett stick i "Hängellåten". En låt som hon fick av vännen Rebecca Scheja, tillika ena halvan av popduon Rebecca & Fiona.

– Den var så himla fin och handlade typ

om mig och mitt liv. Jag blev singel i maj och åkte sen på turné och festade asmycket hela sommaren. I augusti kom Rebecca med låten och fastän skivan var klar så gick vi in i studion igen och spelade in den. Vi ville att Mauro skulle sjunga sticket – efter-

som vi gillar Mauro. Det blev så himla bra – han bidrar med en annan generations dekadens.

Gemensamt för många av låtarna på skivan är att de handlar om uppbrott.

– *Allting suger* innehåller typ inte en enda glad låt. Man ska jämt hitta hopp i allt, men personligen kan jag känna att det inte finns så mycket hopp. Det värsta en människa kan känna är hopplöshet – men om man känner så, vad ska man göra med den känslan? Allting tar slut – människor ►

JAG SKOLKADE MYCKET, LÅG HEMMA OCH KÄKADE CHIPS, TYP. ELLER GJORDE MUSIK. DET FUNKADE JU INTE ALLS. Josefine Jinder

dör, relationer tar slut, vänner rinner ut i sanden.... Skivan handlar om det. Det finns ingen evighet, vilket så klart påverkar folk. Antingen blir man religiös – eller cynisk som jag.

DE SENASTE ÅREN har det snurrat fort för Josefine Jinder.

Men vägen till framgång, har varit krokig. Hon började skolan ett år tidigt, vid 15-16 års ålder hoppade hon av gymnasiet.

– Jag skolkade mycket, låg hemma och käkade chips, typ. Eller gjorde musik. Det funkade ju inte alls. Mina föräldrar pressade mig att plugga eller att skaffa ett jobb. Men vad får man för jobb när man är 16 år och inte gått ut gymnasiet? Då går det inte heller att läsa vidare.

Räddningen blev en utbildning i ljudteknik. Som artonåring flyttade hon till Liverpool för att läsa ljudteknik, vid ingen min-

dre än Paul McCartneys musikskola The Institute for Performing Arts. Hon kom in på arbetsprover.

– Det passade mig väldigt bra. Jag hatade Stockholm och behövde komma bort.

Väl hemma igen började hon arbeta i en musikaffär och gjorde musik vid sidan av, då på engelska. Skivan *Break Up* kom 2013. Men det var först när hon bytte språk till svenska som det breda genombrottet kom.

– Min musik är ett resultat av vad jag har varit med om. Jag har alltid umgåtts mycket med killar. Som ung tjej var det viktigt för mig att inte visa mig svag. Jag har varit rädd för att vara "flickig" – så under tonåren var jag en skrikig och störig tjej. En kicker istället för en pluggis, som en slags reaktion på patriarkatet.

Som dotter till två musiker – riksspelmannen och kompositören Åsa Jinder och musikern Björn Stove – kan man tro att

JOSEFINE JINDER

NAMN: Gör musik under namnet Little Jinder.

GÖR: Artist, låtskrivare, producent.

ÅLDER: 27 år.

BOR: Midsommarkransen.

FAMILJ: "Singel".

BAKGRUND: Släppte debutalbumet *Little Jinder* 2014. Fick en Grammis för Årets Pop på Grammisgalan i februari 2015. Gjorde dessförinnan musik på engelska, bland annat skivan *Break Up* 2013. Medverkade också i den hyllade webbtv-serien *Krunegård och Little Jinder på turné* 2015.

AKTUELL med: Nya skivan *Allting suger*, hennes andra på svenska.

Josefine Jinder, som hon själv uttrycker det, skulle "vara fet på referenser".

– Det finns musiker i släkten på både mammas och pappas sida. Men min mamma var noga med att aldrig ta med jobbet hem. Och det har heller aldrig funnits någon fet skivsamling från sjuttioalet, så jag har inte med mig en massa referenser hemifrån. Däremot har jag växt upp med vetskapen att man kan göra musik och leva på den om man jobbar fucking hårt. 📍

JULSTRESS I SKINKFABRIKEN

Trängsel och stress är vardag för en gris i livsmedelsindustrin. Under sitt korta liv har varje gris mindre än en kvadratmeter att röra sig på.

Hjälp oss att förändra framtiden för alla djur inom livsmedelsindustrin. Ditt stöd behövs. Tillsammans gör vi skillnad! Bli månadsgivare med **50 kr** genom att sms:a **STÖD50** till **72 901** eller på djurensratt.se/skinkfabriken.

Djurens Rätt.

30 000 barn i Sverige vet hur det känns att ha en förälder som sitter i fängelse. Nu delar några av dem med sig av sina känslor och tankar i en utställning på Polismuseet. **TEXT DAVID BOGERIUS FOTO JOEL NILSSON**

BAKOM LÅS OCH BARN

När John Dahl var fyra år dömdes hans pappa till livstids fängelse för smuggling. Men det var ingen som berättade det för John. I stället

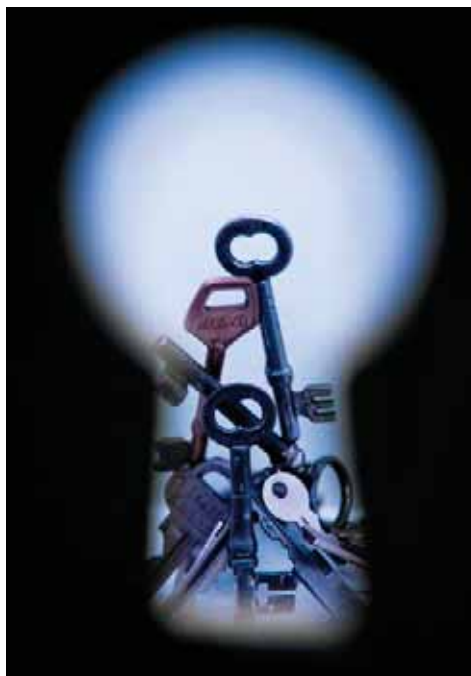
fick han att höra att hans pappa rest i väg för att arbeta.

– Självklart var det för att skydda mig, man visste inget annat, men jag kände mig

sviken och undrade varför han hade valt jobbet framför oss i familjen och inte kom tillbaka. Nu lever vi i en annan tid och det finns hjälp att få, men mina föräldrar hade ingen att rådfråga.

I dag är John Dahl 35 år och arbetar som byggnadsingenjör på Sweco Architects. Tillsammans med sin arkitektkollega Ellen Bodström och föreningen BUFFF – (Barn och ungdom med förälder/familjemedlem i fängelse) – har han varit med och skapat utställningen "Andra sidan murarna" som visas på Polismuseet i Stockholm.

Under en serie workshops tillsammans med en barn- och ungdomsgrupp från BUFFF formades utställningen, där fakta om kriminalvården och fängelsemiljöerna blandas med barnens egna känslor. I en av de många situationer som återges berättar en tjej, som i dag är vuxen, att hon hatade helgerna när hon besökte fängelset.

Anledningen var väktaren med hund som hon tvingades möta innan hon fick träffa sin pappa.

– Det är så klart en skrämmande situation och jag kan minnas ljud av nycklar och dörrar som stängs, men inte att jag var rädd. Jag visste inte att det var ett fängelse och förstod inte varför jag skulle gå igenom alla ståldörrar. Däremot hade jag väldigt många frågor, samtidigt som jag bar på en stor besvikelse. Jag tyckte synd om mig själv och hade en känsla av det var nåt som inte stämde. Första gången jag besökte min pappa så spottade, slogs och sparkade, jag. Jag visste ju inte att han inte hade valt den situationen, säger John Dahl.

Polletten trillade ner någon gång i tioårsåldern när han tittade på Nyheterna på tv och kände igen miljön. Då förstod han att hans pappa satt i fängelse.

– Märkligt nog så kändes det bra på nåt

konstigt sätt, det blev en väldig lättnad. Jag hade känt att det fanns en hemlighet i familjen, men kunde inte sätta fingret på vad det var. Det var skönt att få vetskapen, men jag berättade inte för nån att jag visste.

CIRKA 30 000 barn i Sverige har en förälder i fängelse eller inom frivården (villkorligt frigivna, skyddstillsyn, samhällstjänst, fotboja) och BUFFF är en ideell organisation där barnen kan få hjälp och stöd.

Flera av de som jobbar hos BUFFF har själva haft en familjemedlem i fängelse.

– Med den här utställningen ville vi låta barnen berätta. Vi har lyssnat på dem för att göra nåt konkret av deras känslor, nåt som blir offentligt och syns utåt och inte bara stannar hos dem. Det ska märkas att vi tar frågan på allvar, säger Ellen Bodström.

Utställningen rekommenderas från sju år och är byggd av pappor på Asptuna-

anstalten efter ritningar och idéer av barn från BUFFF, tillsammans med arkitekter från Sweco. John Dahl och Ellen Bodström är båda anställda på Sweco som är ett av de företag som stöttar BUFFF.

– Vi ritat hus hela dagarna vilket är viktigt, men det här är en minst lika viktig del i ett fungerande samhälle. Vår initiala idé med utställningen var att öppna dörrarna till vår verksamhet och visa barnen en av alla möjliga vägar i deras framtida yrkesliv, säger Ellen Bodström.

John Dahl efterlyser fler företag som tar ansvar i sociala frågor.

– Det sociala arvet är starkt och vi tror att det är viktigt att så det där fröet och skapa förebilder i arbetslivet. Min personliga reflektion är att staten har det väldigt tungt och att det kommer att bli ännu tuffare i samhället om inte de privata aktörerna kommer in och hjälper till. Det går att inte att tro att det finns ett socialt skyddsnet som förut, och att staten tar hand om det.

Genom en släkting fick John Dahl ett extrajobb på en arkitektbyrå i tonåren. Det kom att spela en avgörande roll för honom.

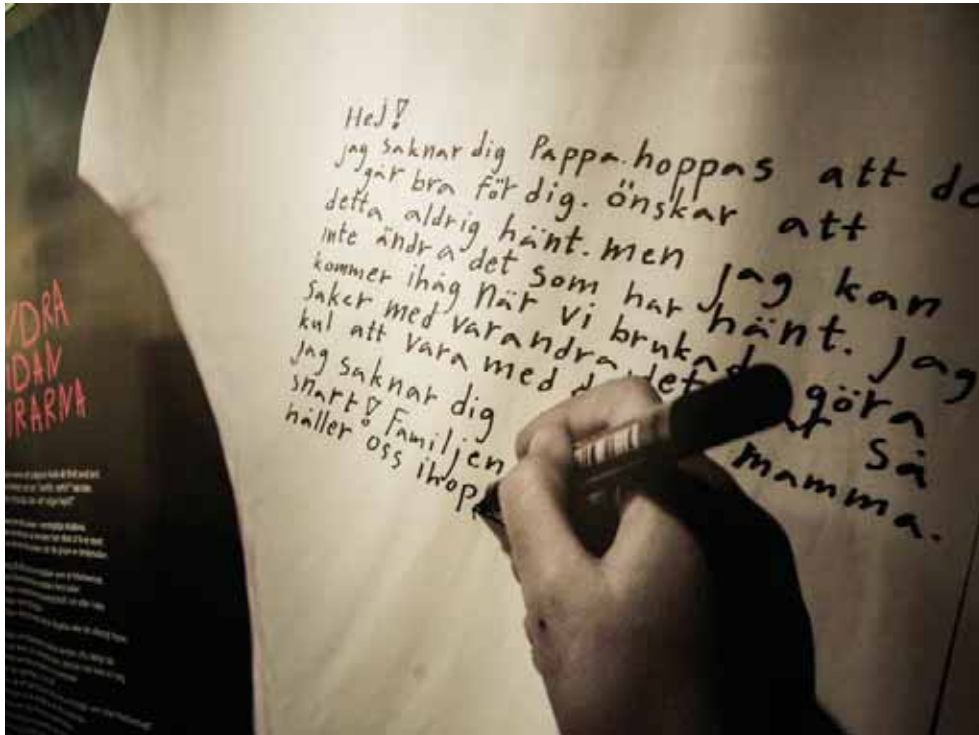
– Jag skulle åka med en arkitekt och hjälpa till att mäta ett vindsförråd. Jag var väldigt nervös eftersom jag hade en bild av arkitekter som väldigt högt uppsatta människor och trodde att vi skulle åka dit med en Mercedes eller Porsche, men det visade sig att vi skulle åka tunnelbana. "En arkitekt som åker tunnelbana!" Det blev en brytpunkt i mitt tankesätt och förändrade hela min världsbild. Nästan där blev yrket jordnära och inte länge nåt som var ouppnåeligt för mig. Det är lite av den känslan vi har velat skapa med utställningen.

SAMTIDIGT SOM INTERVJUN pågår i rummet bredvid kommer en skolklass med barn i mellanstadieåldern och passerar genom "Andra sidan murarna"-området.

Boxarna med titthål i form av nyckelhål lockar.

En flicka sätter på sig ett par hörlurar och blir genast uppslukad av en autentisk berättelse. Ellen Bodström ler stort när flera av flickans kamrater försöker få med sig henne därifrån. Det är någon tid som måste passas, men först när läraren kommer dit lyfter flickan av sig lurarna.

John Dahl menar att den stora skillnaden mellan honom och barnen som varit med och skapat utställningen är deras vana vid att prata om situationen.

DET BYGGS UPP MÖRKA SIDOR I EN UTAN ATT MAN VET OM DET. JAG SKREK ATT HAN ALDRIG HADE VARIT MIN PAPPA OCH SÅNT.

John Dahl

– När jag träffade dem för första gången hade jag knappt pratat om det över huvud taget. Det var både fascinerande och inspirerande att de kunde vara så öppna medan jag har hållit så mycket av det inom mig. Projektet har nästan fungerat som terapi för mig, det har fått mig att öppna mig mer.

John Dahl var tolv år när hans pappa kom ut efter åtta år i fängelse. Då fick inte John Dahls bästa kompis leka med honom för sina föräldrar. Flera år senare fick han veta anledningen – det gick rykten om att kriminella personer var ute efter John Dahls pappa och kunde söka upp honom i hemmet för att skjuta honom.

– Det var naturligtvis inte sant. Men det var först i övre tonåren som jag och pappa kunde hitta varandra. Jag var väl runt 16 år när vi var på semester i Thailand och hamnade i en konflikt där alla mina aggressioner kom ut. Jag visste inte att jag hade byggt upp så mycket inom mig, men det slutade med att jag stod och sparkade och slog precis som när jag besökte honom i fängelset i första gången. Pappa förstod, så han gjorde inget utan höll sig bara undan.

JOHN DAHL BESKRIVER det som att han var tvungen att få det ur sig. Någon ventil hade inte funnits tidigare.

– Det byggs upp mörka sidor i en utan att man vet om det. Jag skrek att han aldrig hade varit min pappa och sånt och efter det kunde vi på något sätt nollställa och börja bygga en riktig relation. Den blev väldigt stark efter några år och det är jag väldigt stolt över i dag.

Pappan är inte längre i livet, men John Dahl tror att han hade uppskattat utställningen.

– Den görs ju inte för hans skull utan för att ta upp ett problem i samhället. Jag behöver inte ta hänsyn till honom på samma sätt som om han levde men jag smutskastar honom inte. Jag beskriver vad jag känner och ingen kan ju ta ifrån mig min känsla. Jag frågade honom en gång hur han kunde göra det val han gjorde, om pengarna verkligen var värda risken när han hade barn hemma. Men han verkade inte ha haft några funderingar på att han kunde åka fast. "Det var vattentätt", det var svaret jag fick, säger John Dahl och upprepar

det: "Det var vattentätt!"

Han skrattar högt. Det är ett skratt av försoning.

Ellen Bodström berättar om sin separationsångest från barnen som jobbat med utställningen.

– Det tråkigaste nu är att utställningen är uppe och att allt arbete med den är slut. Vi har hängt med de här barnen många dagar efter skoltid och det blir väldigt speciellt när det är så koncentrerat på den väldigt starka frågan om hur det känns att ha en förälder i fängelse. Men snart ska vi åka hit allihop en måndag, när museet är stängt. Då kan vi gå runt i lugn och ro och titta på utställningen. Jag längtar redan. 📍

ANDRA SIDAN MURARNA

Utställningen "Andra sidan murarna" är ett samverkansprojekt mellan BUFFF (Barn och ungdom med förälder/familjemedlem i fängelse), Sweco, Kriminalvården och Polismuseet och ett resultatet av sex stycken workshops med barn till frihetsberövade föräldrar. Den finns på Polismuseet vid Gärdet och pågår till den 26 augusti 2016.

BUFFF finns i dag på åtta platser i Sverige och är en ideell organisation som är politiskt och religiöst obunden. Den startades 2001 under namnet Bryggan. Läs mer på bufff.nu.

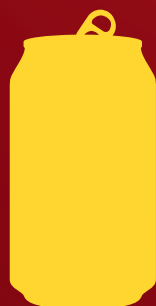
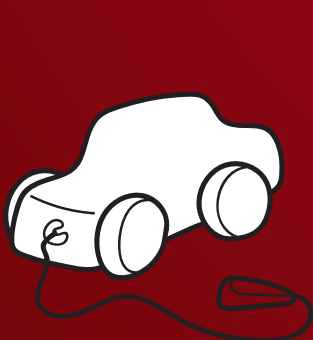
TACK FÖR 2015!

Under år 2015 har vi med er hjälp:

- Skänkt vår pant till Stockholms Stadsmission
- Samlat in leksaker till Stockholms Stadsmissions årliga sommarkollo
- Samlat in kläder till Stockholms Stadsmission

Nu går vi in i 2016 och då vill vi fortsatt hjälpa till.

Gott nytt år, alla södermalmsbor!

**STOCKHOLMS
STADSMISSION**

STOLT UTAN TANKE PÅ DET LÅNGA MÖRKRET

ett nytt ditsnidat hack i datorskärmens kantlist. Tolv månader.

Vad gjorde jag med dem?

Har jag lyssnat på någon ny musik – ny i bemärkelsen att jag inte hört den tidigare – som fått mig att känna som jag gjorde när jag lyssnade på nyfunnen musik när jag var ung då en refräng eller ett gitarrsolo kunde innebära skillnaden mellan att ta sig genom dagen eller att vaka vargtimma med vitnande knogar och ena ögat på glänt.

Nej, det har jag inte.

För det är inte riktigt så det fungerar längre, man befinner sig inte i den rondellen, har inte den orken, man har hyvlats till och plattats ut och skavts av och målats över och torkats ren och kladdats ner av så mycket annat sedan det var på det viset.

Bör jag därmed hävda att jag successivt blivit hård, cynisk, avtrubbad? Möjligen. Eller troligtvis. Men den förkalkningen i kärnen har pågått länge, påbörjades säkert redan i lågstadiet någon gång.

Jag bär inte armbandsur. Av den enkla anledningen att det skulle kännas som om jag, när jag rör mig genom staden, lät tid bara rinna nedför handryggen och vidare ner utmed fingrarna och droppa sekund för sekund ner på gatan, lämna spår likt en kometsvans bakom mig.

Stressen gror. Tär. Men lugnar också. För den visar att någonting blir gjort, att man håller sig i rörelse, att sträcka tillryggaläggs.

Men ibland gör därför valfriheten – exempelvis när man hamnar i kön bakom någon som anser att det är helt okej att uppta utrymmet och stå i tio minuter och balta om vilken typ av jordmån det varit i odlingsbädden till den närodlade morot man önskar få i sin råslungade örtdryck – att man liksom förångas inifrån. För när

det sker är man inte i stånd eller position att förstå att det säkert i grund och botten handlar om att man själv föddes in i en helt annan tid, med ett helt annat utrymme.

Såg bilder nyligen – dokumentärfilm - från en socialdemokratisk partikongress det tidiga sjuttioalet. Liknade Östtyskland: kittvita svep, hattar, trista och nedsläckta gubbar med nedstämd, dov tonart och låg fästpunkt, som bar löftet om framtiden och den svurna lojaliteten som en rostig kofot genom framtiden.

Jag är inte säker på att Jörn Donner och Harry Schein alltid var fulla i tv på sjuttioalet – deras buller och yvighet bakom halsblossen kanske hade andra förklaringar? Såg de ett annat land bakom broschyrerna och proggen, bakom brödskeveannonserna och flourtanternas stödstrumpor, ett land vi dittills bara sett glimta mellan gardinerna på Folkets Hus?

JAG BLIR ÄLDRE. Det blir vi alla.

Jag ser på mina barn och trots att varje ålder, varje dag, varje tid de levtt ristat sig in i deras ansikten och i mitt minne av dem, så blir min egen resrutt en allt tydligare avstickare från deras – min värld ska minskas, smalna av, kondenseras och ta en annan form och skepnad, deras ska öppnas upp, rinna ut och rista till av yrvakenhet.

Passerade för inte så länge sedan platsen där mina föräldrar

**BÖR JAG DÄRMED HÄVDA ATT
JAG SUCCESSIVT BLIVIT HÅRD,
CYNISK, AVTRUBBAD? MÖJLI-
GEN. ELLER TROLIGTVIS**

föddes och växte upp, där mina far- och morföräldrar levde och dog. Jag vet inte om det är avsaknaden av metaller i marken eller om jag bär felaktiga skor, men det fanns ingenting lämnat där som utövade någon form av magnetism på mig.

Några hus intill en ladugård på väg in mot tätorten. Ett enklare hyreshus på några våningar på höger sida strax efter infarten.

Någonting av mig är bevisligen rotat där, utan dem inget jag, men när jag ser det och upplever det och passerar där med bilen så ger mätaren liksom inget utslag, jag känner ingen ristning av den fjäder av evighet som jag vill minnas att det var Bruno K. Öijer som skrev om.

Jag sörjer inte att det är så. Det är i mitt minne de numera finns, som konturer, ord, bilder, som vykort och stumfilmssekvenser från länge sedan.

Ibland undrar jag om mina egna barn också upplever detsamma, om de också bär sin egen packning med depeschkontorets goda minne och är nöjda med det.

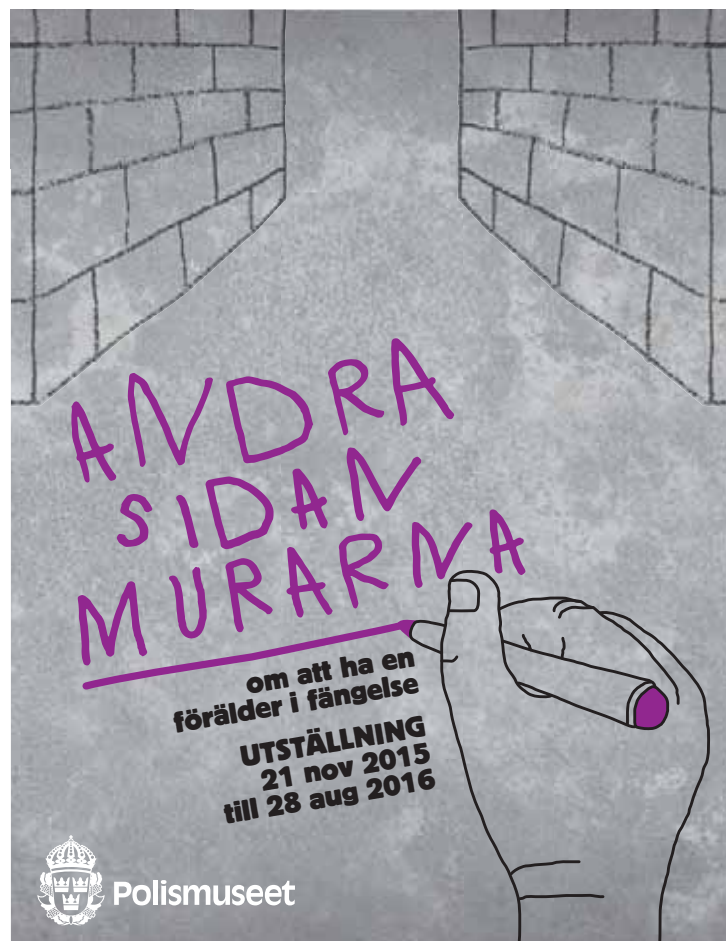
Jag hoppas det.

SOM SAGT. ETT är har gått.

Hur mycket tid har jag slarvat bort? Kanske en hel del, kommer jag eventuellt att tänka om tio år när jag ser tillbaka på det här året och i tanken går igenom vad jag gjorde. Doft från flygplatser i minnet. Hyrbilskontor. En brandbil som stampar sig fram mellan husen. Solnedgångar. En svärmodig pedalsteel genom ett öppet fönster. Snöfall. Ett varmt skulderblad i mörkret.

365 nya. Och blicken sökande efter mera. I sin egen tid. På sina egna villkor.

Det långa mörkret behöver inte ägnas en tanke. ☺

Caroline, som säljer Situation Sthlm vid Centralen, behöver en lugn paus ibland. Då åker hon till helikopterplattan i Riddarfjärden intill tunnelbanestation Gamla stan.

BERÄTTAT FÖR **MARIA HAGSTRÖM** FOTO **MAGNUS SANDBERG**

MIN PLATS

Det här är ett bra ställe, här får man vara i fred lite. Jag kan ta det lugnt och bara vara, man behöver verkligen ett sånt ställe i stan. Jag säljer tidningen vid Centralen, där det är massa folk hit och dit. Mina kunder får mig på bra humör och gör att jag inte tappar hoppet och lusten, men ibland behöver jag en paus, och då åker jag hit.

Det är fint att det ligger vid vattnet. Jag älskar vatten, det har en sån lugnande effekt. Jag brukar simma också. Oftast går jag då till simhallen vid Medborgarplatsen och på sommaren brukar jag och min bästa vän simma vid Tantolunden, men de har tagit bort träden där nu och satt dit palmer och sånt sjukt, så vårt speciella ställe där är borta. Det har hänt att jag badat här också, det är inte så smart – det är svårt att komma upp igen över kanten.

Vid helikopterplattan brukar jag träffa vänner, men två av mina bästa vänner har dött

ifrån mig. En av dem för två år sen, vi brukade vara här jättemycket tillsammans. Den andra ramlade ner från en balkong på Bondegatan. Så de är borta, mina bästa vänner.

Jag är född i Finland men flyttade hit när jag var fyra år. Då gick jag i dagis inte långt härifrån, i Gamla stan. Jag har haft en bra barndom, det var inte den som var problemet. Jag började sälja Situation Sthlm när jag blev av med allt och det enda Soc kunde ge mig var härbärge. Min dotters pappa dog när jag var 22-23 år. Jag var gravid då. När hon föddes kom myndigheterna och tog henne. Då hamnade jag ute. Hon är 13 år nu och bor i Sundsvall. Det ligger faktiskt nästan mitt emot Vasa, där jag är född. Det har hänt så mycket i mitt liv som jag inte orkar gå in på, men i dag är allt bättre, jag säljer tidningar och har en underbar pojkvän som jag bor hos. Nu mår jag bra igen. 🍷

Fotnot: Caroline vill inte ha med sitt efternamn i tidningen.

Stockholms allmännytta bäst i landet

– STOCKHOLMS STADSMISSION GRANSKAR ÄGARDIREKTIVEN

BOSTADSBRIST ÄR ETT stort problem i Sverige och tiotusentals människor är hemlösa. Allmännyttans bostadsbolag kan vara ett verktyg till förändring – det menar Stockholms Stadsmission som har granskat ägardirektiven hos allmännyttiga bostadsbolag i hela landet, för att se vad kommunpolitiker har för ambitioner med bolagen när det gäller att minska hemlösheten.

22 av 26 kommuner underkänns i utvärderingen och åtta kommuner har så låg ambitionsnivå att de får en varning. Endast fem kommuner blev godkända – Stockholms kommun rankades högst av dem.

– Det är en av de fem kommuner vars kommunfullmäktige tydligt förstått att man som ägare av de allmännyttiga bostadsbolagen har ett ansvar för den lokala bostadspolitiken och att det är viktigt att allmännyttan tar socialt ansvar, säger Marika Hjelm Siegwald, kommunikations- och insamlingschef på Stockholms Stadsmission.

På flera ställen i ägardirektiven för stadens bostadsbolag nämns olika utsatta grupper som särskilt prioriterade. Billiga hyresrätter ska byggas och godkännandekraven för nya hyresgäster sänkas. Behovet av bostäder med korta förmedlingstider lyfts fram. I direktiven står också att i väntan på att mark exploateras ska bostadsbolagen ges möjlighet att sätta upp tillfälliga bostäder.

Det här gäller Familjebostäder, Svenska bostäder och Stockholms-hem. Men inte Micasa Fastigheter, där får Stockholms stad underkänt.

– Ägardirektiv för Micasa Fastigheter saknar långsiktiga mål och kortsiktiga åtgärder för att underlätta för ekonomiskt svaga hushåll, säger

DLOF HILDAR

Marika Hjelm Siegwald. **NÄR SITUATION STHLM** när Micasa Fastigheters kommunikationschef, Maria Ehn, är det tydligt att hon inte har förståelse för rapportens underkännande.

– Vi är förvånade. Det är ju det här vi jobbar med hela tiden, säger hon.

Micasa Fastigheter är inte ett traditionellt bostadsbolag utan ett fastighetsbolag med som främsta uppdrag att tillhandahålla fastigheter för vård och omsorg. Deras lokaler hyrs av Stockholms stads stadsdelar, Socialförvaltningen, Stiftelsen hotellhem, samt andra stiftelser och vårdbolag.

– De verksamheter som bedrivs i fastigheterna är särskilda boendeformer för äldre, LSS-bostäder för människor med olika funktionsnedsättning, skyddade boendeformer för kvinnor, gruppboendeformer för

människor med socialpsykiatrisk problematik, bostäder för flyktingar, behandlingshem, utslutningsboenden vid frivård och så vidare, berättar Micasas vd, Maria Mannerholm.

Det är bara i cirka 25 procent av fastigheterna som Micasa har egna enskilda hyresgäster, som är pensionärer. I granskningen blir därför svaret "nej" på frågor om till exempel studentbostäder och förebyggande åtgärder kring vräkning av barnfamiljer. Ett nej innebär en utebliven poäng i Stockholms Stadsmissions utvärdering där ett visst antal poäng måste uppnås för att bli godkänd.

Ger det en rättvis bild att underkänna Micasa Fastigheter i en utvärdering där deras ägardirektiv bedöms utifrån samma frågor som för vanliga allmännyttiga bostadsbolag?

– Vi vet att Micasa liksom en del andra allmännyttiga bostadsbolag i denna undersökning har en specifik inriktning vad gäller målgrupp och verksamhet som kommunen beslutat om, vilket vi också angivit, säger Marika Hjelm Siegwald. Vi ville dock inte ta bort dem eftersom vi ville förmedla en helhetsbild av de undersökta kommunerna. Sett i sin helhet så fick Stockholms Stad ett hyfsat bra resultat. I första hand för att de, till skillnad från många andra kommuner, uppmärksammar svagare grupper och i direktivet föreslår konkreta lösningar.

MARIA HAGSTRÖM

Bättre tillgång till sprututbyte

CREATIVE COMMONS

Trots att sprutbyte minskar spridning av sjukdomar, leder till bättre hälsa för personer som injicerar droger och rekommenderas av myndigheter både i Sverige och internationellt, finns det få sprututbytesmottagningar i landet. Men nu kan det bli bättre tillgång på rena sprutor. Socialdepartementet har föreslagit ändringar i lagen, som bland annat innebär att kommuner förlorar sin vetorätt i frågan – landstinget ska vara ensam huvudman. Socialdepartementet föreslår även en sänkt åldersgräns för att kunna vara med i ett sprutbytesprogram, från 20 till 18 år.

– Jag tycker förstås det är jättebra, säger Martin Kåberg, infektionsläkare och medicinskt ansvarig för Stockholms sprutbytesprogram. När det gäller åldern, så vet vi från tidigare studier att man i stor utsträckning börjar injicera innan man fyllt 20 år. En sänkt åldersgräns ger möjlighet till preventionsarbete, att länka personer vidare och att förhindra spridning av hepatit C.

Att landstinget förslås ensamt kunna ta beslut om start av sprutbyte tycker Martin Kåberg också är positivt.

– Generellt är det kommuner som har bromsat den breda implementeringen av sprutbyten i landet. För infektionsläkare och vårdpersonal mer att säga till om kommer det bli fler sprutbyten, säger han.

Förlagen är ute på remiss och väntas träda i kraft om ett år.

75

procent av invånarna i Stockholms län är missnöjda med bostads-situationen. Mer än hälften av stockholmarna, 55 procent, påverkas själva av bostadsbristen eller har närstående som gör det, enligt en undersökning från SABO, Sveriges Allmännyttiga Bostadsföretag, som nu lanserar en kampanj för ökat byggande. På sajten ordtillbostad.se kan besökaren vandra runt i en interaktiv pappersstad fylld med ord från sociala medier om människors boendesituation och byggtips till politiker.

ALLMÄNNYTTAN I SVERIGE

- I färre än hälften av ägardirektiven framgår att det allmännyttiga bostadsföretaget ska verka för att förbättra bostadssituationen för hemlösa människor och andra utsatta grupper.
- Sex av 43 ägardirektiv innehåller konkreta åtgärder för att hjälpa utsatta grupper till bostad.

- Kravet att bygga billigt förekommer i fem av 43 ägardirektiv.
- 17 av 43 ägardirektiv lägger särskild vikt vid bostäder åt unga och studenter.
- Två av 43 ägardirektiv nämner specifikt flyktingar och EU-migranter.
- Ingen kommun uppnådde nivån "väl godkänd".

Ägardirektiven till 43 allmännyttiga bostadsbolag i 26 av landets största kommuner befolkningsmässigt har utvärderats.

Källa: Rapporten Hemlös 2015

MINA DRÖMMAR

VETERINÄR

SITUATION STHLM-FÖRSÄLJAREN

KATARINA Franzéns första bästa vän var taxen Keyson. Hon ägnade honom all uppmärksamhet och med ett stadigt tag om hans svans brukade hon åka kana efter honom på marmorgolvet.

På ridskolan blev sedan hästen Pricken en favorit – för han var den största hästen av dem alla. Hon var den minsta ryttaren av dem alla. Katarina Franzén och hennes hästtokiga vänner gick även till Cirkus Scott.

– Jag tyckte inte att de skötte cirkushästarna särskilt bra, så jag köpte en ryktborste och hovkrats och tog hand om häst nummer nio – Batosta. Innan han skulle uppträda fick jag göra honom fin med plymer och sedan fick jag gå gratis på föreställningarna. Där fanns elefanter och clowner och det var ju jätteroligt, så jag tappade bort tiden. Mamma ringde polisen och anmälde mig försvunnen.

Det fanns alltid mycket djur i hennes uppväxt – "var det inte hästar så var det möss". Hon fick två svart-vita dansmöss i present. De två mössen blev snart 35 möss.

– Jag hade dem i fem stora lådor utanför mitt rum och skulle absolut släpa med dem till mormor och morfar på landet om somrarna – hela bilen var full med möss!

Katarina Franzén drömde om att bli veterinär. Kanske var det hos mormor och morfar som djurintresset en gång hade väckts. De hade en ladugård där det fanns kalvar som sög på hennes fingrar och på höskullen fanns kattungar som hon matade med mörtar hon fiskat upp nere vid vassen och burit hem i färgglada hinkar.

Hennes mormor och morfar bodde på den stora gården som man kom till efter att ha lämnat hemmet på Skeppsgatan på Östermalm, kört den gamla E4:an mot Trosa, in genom en stor trädallé, förbi Tullgarns slott, tennisbanan och handelsträdgården där hon fick tio öre för varje jordgubbs-

JAG TYCKTE INTE ATT DE SKÖTTE CIRKUSHÄSTARNA SÄRSKILT BRA SÅ JAG KÖPTE EN RYKTBORSTE OCH HOVKRATS.

låda hon vek.

– Jag och mina två syskon var där hela sommarloven, mamma körde dit oss dagen efter skolavslutningen. Jag gick på Franska Skolan och var tvungen att ha kjol, så det första jag gjorde när jag kom till landet var att ta på mig jeans och gymaskor och trampa i väg på en cykel.

När hon var borta för länge behövde mormor inte ringa polisen, det räckte att ringa i den stora koskällan – "den hördes på kilometers avstånd".

På helgerna kom hennes mamma

ut till dem. Pappan kommer Katarina Franzén inte ihåg mycket, han jobbade ofta i Sydafrika och hon var bara fyra år när han dog.

– Han hoppade ut från balkongen. Jag såg när det hände.

I Franska Skolan fanns det en flicka som förstod henne, hon hade också en förälder som tagit sitt liv. De fann varandra direkt. Katarina Franzén upplevde Franska Skolan som en trygg plats, hon gick där i 14 år och kände alla lärare.

– När vi tog studenten var klasskompisarna jätteglada och kastade

ut papper genom fönstren. Jag var den enda som grät.

Hon minns den blå skoluniformen: kilt, kavaj och vit blus. Hon minns också att de bara var flickor och att många av lärarinnorna var nunnor som bodde på tredje våningen. På gymnasiet började Katarina Franzén på den naturvetenskapliga linjen, hon ville ju bli veterinär. Men hon trivdes inte med klasskamraterna och gillade inte fysik så hon bytte till samhällsvetenskapliga linjen. Det är hon nöjd med, även om hon aldrig blev veterinär. I stället blev det en helt annan bransch.

– Det fanns en restaurang på vår gata och en dag frågade krögaren: "när ska du börja jobba här?" Jag var lite blyg, men min kompis sa: "hon kan börja i morgon". Och på den vägen var det.

TEXT **MARIA HAGSTRÖM**
FOTO **MAGNUS SANDBERG**

CITAT

Drömde också om att bli tandläkare, kanske för att jag gick så mycket hos tandläkaren på grund av att jag hade fått utstående tänder av att suga på tummen. Tandläkarskräck hade jag i alla fall inte.

Jobbade på restaurang i 25 år, bland annat Glada laxen och Kajplats 9. Tyckte om det och att träffa mycket folk! Men ryggen pajade. Läkaren sa att jag aldrig mer fick ha ett sånt arbete.

I dag drömmer jag om att driva ett litet kafé i Stockholm, som serverar smörgåsar och sallader under dagtid. Inte kväll och inte så många tunga lyft, då kanske det skulle passa mig. Det skulle vara roligt.

MED EGNA ORD

KORT SAGT & POESI

Håll ut

● Håll ut.
Allt måste fram.
Det finns något,
också där bakom
regnbågen.
Hittar vi inte skatten
så kanske vi hittar
varandra.
Håll ut,
så klarar vi det!

ÅSIS

Ode till Mariah

● "Men fan va 'bra"
"MEN FAAN VA' BRA"
"... men fan va' bra..."

Ja, det var så hon sa
Vår Mammamariah
Varje grå, kall och skittrist
snögloppsdag

"Säljer du en tidning per dag så
har du gjort det bra"
"Du stod där och du stod ut"
"Det gjorde du fan så bra"

Du svor kanske lite ofta
Men vi tog alltid till oss
"... men fan va' bra..."

Som Thåström sa:
"... det är någonting du lämnat
kvar..."
En doft av saknad är vad du
lämnat kvar

Dra åt helvetet!

... och ha det bra och gör
skillnad på det nya jobbet
... och du...
... svär inte så jädrans där

LURKEN

Utdrag ur min
beroendedagbok

● Kväll: räknar antalet cigaretter
och antal timmar tills jag ska gå
och lägga mig plus tre cigaretter
till morgonblossen.
Vid 19-tiden har jag bara en cig
till morgonen.
Kvällspromenad!

KERSTI

VERBODEN I ÖPPENSTÄMME.COM

Tre anekdoter från gatorna i stan

● Vi är två människor, det vill säga ett par, som har vår permanenta plats i Gamla stan och på Järntorget.

De dagar det inte går så bra där söker vi upp andra ställen eller vandrar helt enkelt bara runt på gatorna för att försöka sälja. Vi vill gärna berätta om några speciella möten vi haft med helt underbara personer.

Vi börjar med Carina och Patricia som hejdade oss när vi kom med andan i halsen på väg till Pingstkyrkan. De hejdade oss och frågade oss om hur det är att vara uteliggare och att sälja Situation Sthlm. Eftersom de var så genuint intresserade så kände vi att vi gott kan komma lite sent till kyrkan. Det jag speciellt tog med mig från detta möte var att Carina sa till oss att vi inte skulle se oss själva som offer och att vi inte skulle tycka synd om oss själva, vilket är mycket lätt vissa kvällar då man inte ens har en femma till en toalett.

Det slutade med att hon köpte en tidning och även gav oss tvåhundra kronor. Stort tack till er, Carina och Patricia (Carina, jag tänker alltid på dina ord när jag tycker synd om mig själv, samma gäller Ola). Mötet med er var helt oförglömligt och värt att komma lite sent till kyrkan för.

Tusen tack till er båda.

Del 2.

Jag och min sambo Ola säljer nästan alltid tillsammans och just denna dag hade vi bara en tidning som vi försökt att blivit av med sedan klockan åtta på morgonen. Jag såg en tant som såg väldigt sur ut, men jag gick dit i ändå. Hon hette Kerstin och köpte tidningen och gav mig tvåhundra kronor, då föll jag i gråt eftersom dagen varit så eländig, så det slutade med att hon fick krama om mig och trösta mig. Tusen tack Kerstin, för ditt goda hjärta.

Del 3.

5 december hände något märkligt. När vi kom till Huddinge station så hade vi för en gångs skull haft råd att lägga pengar på cigaretter, dessvärre hade vi inte någon eld. Då kommer det fram en kvinna vid namn Sandra och frågade om vi ville ha eld och det ville vi ju givetvis. Sedan frågade denna godhjärtade tvåbarnsmor, hon hade världens sötaste barn, om hon fick bjuda oss på två kaffe. Eftersom kaffeapparaten på Situation Sthlm var sönder så hade vi inte fått kaffe på hela dagen så hon var verkligen en ängel från ovan.

Tusen kramar och tack från

MAGDALENA OCH OLA

Tvillingarna

● En präst och hans fru ska få barn. De vet att det ska bli tvillingar, samt att ett av barnen kommer att bli präst och att den andre kommer att bli rocksångare. Prästen tänker att "en rockstjärna vill jag verkligen inte ha, men däremot en son som vill bli präst".

Så han planerar i hemlighet att slå ihjäl rocksångaren när han, som den förstfödda av dem, skall komma ut. Sagt och gjort, frun föder sina tvillingar och prästen tar snabbt och ser till att göra sig av med rocksångaren och ut kommer barn nummer två, som skall föreställa vara prästsonen, i faderns goda tro.

Ut kommer tvilling nummer sjungandes, "You killed my brother, but you don't kill me, yeah, yeah."

LEILA

Sluta nu

● Sluta röka så mycket, herregud, måste jag det?
– Ja, för ditt eget bästa, sluta.
– Men det är så svårt att sluta.
– Nej då, sluta nu, du har ju tabletter mot nikotinbegäret!
– Jag kanske ska ta dom igen, jag tyckte inte dom hjälpte något vidare.
– Nej, sluta om du verkligen vill det själv.
– Sluta bråka nu så mycket, sluta, sluta, sluta...

MVH LASSE

Djävulens postulat

1. Sex är en aggressiv handling.
2. Helvetet är på jorden, paradiset är ett förvandlingstrick.
3. Regler är till för att brytas, naturen hämnar medels lag.
4. Helvetet är ett ställe utan utgång, klockan är dess symbol.
5. Tänd en cigg så kommer bussen.
6. Gud har givit dig en skalle, den skall du använda.
7. Kvinnor vill inte höra sanningen, de vill höra något som passar dem.
8. Män är alla barns far.
9. När mannen blir tillräckligt arg går lyset.
10. Du skall icke stjäla är det bud både gud och jag bryr oss allra minst om.
11. Alla religioner rinner ihop på toppen av guds pyramid.
12. Världen tillhör kvinnorna och barnen. Männen är bara förvaltare.

LUKAS LEE

En gul halsduk

● Jag och min man hade en kraftig diskussion. Vi skulle absolut ha rätt bägge två när vi satt och diskuterade. Ingen ville ge sig, till slut vart den så eldig att vi gapade och skrek åt varandra.

Det slutade med att jag gick mot dörren, vi hade två garderober alldeles bredvid. Jag slet upp garderobsdörren, såg min röda munkjacka som låg där, tog fram den, satte på mig den, böjde mig ner där vi har våra skor och satte mig på sängen och tog på mig mina gympadojor. Jag knöt dom hårt, snörena har en sån jäkla förmåga att gå upp. Ronny satt tyst, tittade ner i golvet.

Han satt på sängen med benen i kors, händerna låg i hans knå och han rullade tummarna. Han satt alldeles tyst, jag sa till honom att: "jag går ut en sväng". Vi hade lugnat ner

oss mycket nu han sa ändå:

– Gör det Lena, så får vi koppla av var och en på sitt håll.

Jag kommer ut på Hornsgatan, åh, jag tycker livet leker, jag liksom studerar fram. Det är fullt med folk som sitter ute och dricker, det är en varm och ljummen kväll. Plötsligt, utanför en av pubarna sitter en kille alldeles själv. "Hej, har du eld?" Jag kör det där klassiska för att få kontakt. "Självklart", säger han. "Vad bra, kan jag slå mig ner?", säger jag då. "Som du ser så har jag bara en klunk kvar". "Ja, jag ser det", säger jag. "Vill du ha en öl jag kan bjuda". "Jättesnällt, men det är bra", säger jag. "Okej, du är kung över dig själv och du bestämmer ju över dig själv. Ska vi gå upp till klipporna där bakom", säger han samtidigt som han pekar. "Ja vad

häftigt, det klart jag kan haka på en stund", säger jag. "Vad kul, vad glad jag blir", säger han.

Sen börjar jag diskutera hans gula halsduk.

Jag är så sugen på den. Han virar av sig den och knycklar ihop den till en boll, samtidigt som han liksom trycker den mot sitt ansikte och drar in doften som är i sjalen. "Vad gör du?", frågar jag "Jo, du förstår, den här har jag fått av min flickvän".

Han ber mig att sträcka fram mina händer vilket jag gör. Då lägger han halsduken i mina händer. "Här är den, den är din". "Nej men gud, är det säkert får jag den här?". "Ja du ska ha den, men du får inte ge bort den, absolut inte". "Aldrig, finns inte på kartan", säger jag. Sen går vi upp mot berget, det var så vackert då vi stod och pratade.

Pontus, som han hette, gjorde verkligen en god gärning. Vi gick tillbaka till Hornsgatan efter en stund och utanför Hemköp får han lite bråttom. Halsduken hängde han runt min hals, sen sa han: "Fan Lena, jag måste dra". "Ja men det är lugnt, tack än en gång för sjalen". "Blev du så glad?" "Ja det blev jag". "Okej, men vi bor inte så långt från varandra så jag ser nog dig och din man vid nåt tillfälle". "Hoppas det", säger jag samtidigt som jag ger honom världens kram, ett tecken på att jag verkligen ville visa min tacksamhet. "Tack Lena, kul att få göra nån så glad. Hej då, sköt om dig". "Detsamma", säger jag. Sen gick vi åt var sitt håll.

Hemma hos Ronny var allt lugnt igen, ja det var en väldigt trevlig kväll.

LENA FREIJ

Poems for Grief Recovery

by MONA EDWARDSSON

*We all encounter grief.
It comes upon us in many forms.
But grief is not the problem.
It is a fact of life.
And we can all recover from it.*

E-book available on:
Adlibris, iTunes, Amazon and more.

LIFELINE PRESENTERAR ÅRETS JULKLAPP

HOKUS POKUS MOTHERF*CKERS BRYNOLF & LJUNG

God Jul
& Gott Nytt år!

PREMIÄR: LÖRDAG 6 FEBRUARI 2016
BERNS, STOCKHOLM

WWW.LIFELINE.SE

BERNS

kulturaffischering.se

MED EGNA ORD

KORT SAGT & POESI

Fördunklade minnen

● Har jag hört en saga och är den sann? Där mina minnen sakta börjar att ta form. Dom som var fördunklade där inne någonstans.

(Ja dom var fördunklade någonstans)

Och det finns en del vänner som vet var jag är. Inte är dom många för sist var jag bara till besvär.

ÅSIS

Springcykel

● Ge mig ett par hjul Låt mig springa i utförsbacke längs höstlövstäckta trottoarer Sparka upp guldgula moln

Flyga fram utan att trampa Flyga fram som en superhjälte i galonbyxor och stövlar Landa i en vattenpöl Stampa

Bara springa, springa min egen tid förbi I ett lätt utförslut Känna livet och att det aldrig kan ta slut

Bara, bara springa min egen tid förbi Utan stödhjul

LURKEN

Hyllning till alla hemlösa familjefäder

● Alla ni män som har knipsat nagelsträngar, nu har frugan tagit bostaden, soffan och alla cd-skivor. Barnen, som du kan personnumren på, firar sina födelsedagar utan att ringa, du har ingen telefon. Själv är du en förbrukad spillra utan bostad, utan familjefester.

KERSTI

Lugn söndag

● Söndagen har varit lugn med gråtrist och regnigt väder. Har varit på 4Sound och kikat på en akustisk gitarr, svårt att hitta något i min prisklass, tittade också på elgitarr och förstärkare, allt för hemmabruk. Ett elpiano som jag har köpt tidigare, står i stora rummet, snart är det en hel orkester, tamburin och sandägg.

Jag minns att jag vid sex års ålder fick en gitarr – märket Levin – den bästa gitarren. Sedan startade vi i klassen i högstadiet, några några kompisar och jag, ett pojkband. Men det hela rann ut i sanden. Sedan träffade jag Daniel Zetterström, KarDeMummas son – som var en jäkel på att härma Elvis Presley.

Nog om detta. Nu är det kväll och jag har tänt ett ljus – det är ju äntligen advent.

MVH LASSE

En glimt

● Vintern är äntligen kommen, snön blir djupare för varje nederbördsstund och skridskoisen är snart tillräckligt frusen, så barnen får sin första glimt utav det frusna

KAPINJUS

Stadslöss

● Två löss, ja riktiga loppor, var ute och gick på en trottoar varav den ena säger:

– Ska vi ta en hund eller gå?

LEILA

Nyårslöften

● Varför ska man hålla på med nyårslöften? Jag brukar nästan alltid göra vad jag lovar om det inte kommer något oförutsett emellan. Det är som när en del personer säger "om jag ska vara riktigt ärlig"... Ska man tolka det som att man i vanliga fall inte kan lita på den personen?

DAGGE

Zapatas butik

● I går när jag satt på tunnelbanan kom en kvinna på och satte sig mittemot mig.

Hennes ansikte var bekant. Jag lutade mig fram och frågade "Visst är det du som jobbar på Zapata?"

"Ja men det klart, det vet du väl Lena" "Åh jag måste passa på att komma in och köpa något av dig". "Följ med på en gång, du vet att jag öppnar klockan tolv varje dag". "Men jag har lite taskigt med pengar". "Okej kom när du sålt några tidningar så ska du få ett bra pris av mig om det är nåt fint du ser, du är ju verkligen en stamkund".

Vi pratade en stund. Eftersom det var i Bredäng hann vi växla några ord. Sen dröjde det inte länge tills vi var i Gamla stan.

Ni läsare kanske undrar vad

Zapata är för affär. Det är en liten boutique som säljer allt från smycken och linnen i batik till vantar, byxor, lite bohemiska bussarronger ni vet, typ munkjackor man drar över huvudet.

Om ni inte varit där. Gå dit och titta, det är faktiskt väldigt många som frågat mig var jag köpt en del av mina kläder. Det kostar ingenting att gå in och titta, en liten tvärgata från Västerlånggatan ner mot tunnelbanan i Gamla stan. Där är Tyska Brinken och ett väldigt litet krypin.

Man får gå sicksack där inne fast det är väldigt hemtrevligt. Hoppas att ni som läser hittar något ni gillar för som jag skrev i början finns det mycket att välja mellan.

LENA FREIJ

Funderar du över dina alkoholvanor?

RING 020-84 44 48
och prata med våra rådgivare.

Det är kostnadsfritt,
du kan vara anonym
och ringa från
hela landet.

Läs mer på alkohollinjen.se

 Stockholms läns landsting

Det är upp till dig istället

Du vet själv vad du gillar, vad som får dig att må bra och hur du vill umgås med andra. Och det blir väl inte mindre viktigt bara för att du blir äldre?

På våra äldreboenden kan vi därför vara lite jobbiga. Vi vill veta vad du tycker, vi vill att du själv ska välja hur du vill spendera dina dagar och vi vill att du ska vara så delaktig som möjligt i det som rör dig. För livet ska levas – hela livet.

Ett medmänniskligare samhälle

MED EGNA ORD

Då var julen över

● Vi kom fram till moster och Karls radhus ett par dagar innan juldagen. Efter en snabb mästekram, det var ju moster, fick jag syn på den vackraste schäfern någonsin. Hon måste ha en stamtavla som heter duga. Jag gick ner på knä samtidigt som jag frågade vad hon hette. "Bonnie, det är mosters baby", förklarade mamma.

Bonnie verkade inte vara hundlycklig men jag förälskade mig där och då. Nu började förberedelserna inför julfirandet. En välkomstdrink eller var det två, vad vet jag. Under tiden gick jag husesyn och i källaren, där bastun var, på det grönmålade betonggolvet, fanns något äckligt. Bajs, hundbajs, jag mådde illa och undrade, var det Bonnies? Ville hon inte bajs utomhus? Av respekt för de vuxna kunde jag inte ifrågasätta eller kritisera. Mamma hade dessutom beordrat mig att inte spela apa utan vara en duktig flicka. Det innebar att inte tjura, vilket mamma hatade, och att för det mesta vara tyst, ta hand om mig själv. Helst inte synas heller, antar jag. Det passade mig alldeles utmärkt, att inte synas menar jag. Jag är blyg, dessutom förstod jag inte mosters glatta norska.

Jag luskade ut att moster väldigt sällan tog Bonnie på promenader, det fungerade alldeles utmärkt att Bonnie bajsade och kissade i källaren. Så skulle jag aldrig behandla en hund, inte någon annan heller. Moster måste vara lite konstig och dum, och henne måste jag respektera. Mycket försiktigt, med bedjande ansiktsuttryck, frågade jag om jag om jag fick gå ut med Bonnie. Det fick jag. De var nog bara glada att få mig utom hörhåll så de kunde prata vuxenprat utan att oroa sig för att jag skulle snappa upp något som en liten flicka inte borde höra. Jag fick ett svart läderkoppel. Bonnie såg så förväntansfull ut att jag nästan bröt ut i skratt. Jag var nervös och rädd, tänk om "mosters baby" drog i kopplet och sprang bort. Jag föreställde mig en skräckfilm fast på riktigt. Men Bonnie drog inte alls, det var som om hon förstod att om det skulle bli fler promenader måste hon bete sig. Det var kallt och luften stod stilla.

Vi gick längs gatan förbi radhusen

och ut på ett fält där grässtråna var hälften bruna till hälften vita av frost. Det var inte mycket snö där som det var överallt annars, ett konstigt platt landskap. Men Bonnie och jag brydde oss inte, vi kunde lika gärna vara på månen. När vi kom tillbaka frågade de vuxna om det gått bra. "Jaha, vad bra då". Så var det avklarat.

Mosters man Karl kom hem efter sin arbetsdag, jag tog artigt i hand och knixade, han verkade oförarglig, intetsägande, inte som moster. Nu blev det nya välkomstdrinkar. Dagen därpå gick vi långa promenader på vårt fält. Vi fick vara i fred, ingen var där. Jag vågade till och med ha Bonnie utan koppel. I köket där moster och mamma mest uppehöll sig kokades något slemmigt i en kastrull på spisen, jag vet fortfarande inte vad det var. Så var till slut juldagen.

Bajskorvarna i källaren hade torkat och slutat lukta. Mamma valde ut kläder till oss båda, jag fick rutiga byxor och en röd polotröja. Hon klädde sig festfint med högklackat, snygg makeup och uppsatt hår, hon blev nästan som en prinsessa. Mitt hår kammades platt och jag fick en liten hästsvans, sedan var jag tvungen att posera vid julgranen och se förväntansfull ut, samt – vilket de tyckte var en bra idé – hålla handen på en julklapp. Gud vad pinsamt, jag tycker inte om att bli fotograferad. Men jag höll masken. Julmaten serverades. Vi åt kalkon som jag aldrig ätit. I Norge äter man kalkon och inte skinka som i Sverige. Jag fick läsk i ett vinglas som de vuxna, jag höll det med båda händerna så det inte skulle tippa över, orolig att den långa glasfoten skulle gå av, men växte nog någon centimeter av att få göra en vuxengrej. Efter kaffe och cognac var det dags för julklappsutdelning.

Kommer inte ihåg vad jag fick för julklappar, men usla var de.

Nu blev det svårt att inte tjura. Men det var bara att krama, pussa och tacka så mycket. De såg nog att jag var besviken men klapparna måste få plats i resväskan och resan till Norge var en julklapp från moster och den kostade mycket pengar, nu måste det kramas och tackas igen eftersom

GENUSKIP | DREAMSTIME.COM

moster hade hjälpt med biljetter. Moster har mycket pengar för att hon inte har några barn hade mamma sagt. Det är synd om henne för det. På natten vaknade jag av ett himla liv, Karl och mamma skrek åt varandra, moster satt i köket och höll sig undan.

Mamma såg ut som en stridstupp när Karl flög på henne. Jag försökte gå emellan, skrikande "slå inte min mamma", men fick en örfil som hette duga. Jag rusade ut i natten barfota i nattlinne, hoppade över en snödriva till grannens skottade trappa. Med knytnävarna bankade jag på deras dörr, panikslagen, efter hjälp. Det tog en stund innan de öppnade, jag började tro att de inte var hemma, skulle jag ta mig till nästa hus, hur säger man hjälp på norska? Äntligen fick mina fötter komma in i värmen. Genom fönstret såg jag en polisbil med blåljus som reflekterades mot snön, som blev gnistrande blå. Karl fick åka med, till häktet tror jag. Änt-

ligen fick jag gå och lägga mig och sova, jättetrött. Dagen därpå var alla dämpade med hukande huvuden.

Dåligt ölsinne, sas det. Glömt och förlåtet. Bakfyllan luktade i hela huset, glas bars ut i köket. Mamma var väldigt nöjd, hon hade ingen karl som slog henne och hade blivit bekräftad och fått bevisat för sig att jag älskade henne, för att jag gått emellan henne och Karl.

Nyåret kom och gick utan slagsmål. Bonnie och jag gick våra promenader. Så packades resväskan för hemresa, men var fanns Bonnie? Hon hittades längst in i källaren liggandes på mitt nattlinne. Det väckte allmän förtjusning över hur smart och intelligent Bonnie var, hon förstod ju att jag skulle åka. Det var då mitt hjärta sprack. Förutom det, usla julklappar och resan till Norge, var det en jul precis som vanligt.

Mer fylla, mindre fylla, alltid fylla.

NINA GALATA

GENUSKP | DREAMTIME.COM

NU HJÄLPER VI ER SOM TVINGATS UT I KONTANT- LÖSHET.

Från och med årsskiftet går det lika bra att
betala tidningen med Swish.

SITUATION
S T H L M

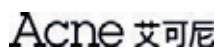
FÖRETAGSPRENUMERATION

Med en företagsprenumeration hjälper du och ditt företag till att göra Stockholm till en bättre stad för oss alla att bo i. Vill ni också företagsprenumerera på Situation Sthlm och synas med er logotyp på denna sida? Kontakta oss:

Herman Sundgren (herman@situationsthlm.se), tel: 08-545 953 94

ARBETARNAS BILDNINGSFÖRBUND

better work, better life

Sandart&Partners

STIFTELSEN OSCAR HIRSCHS MINNE

JÖRGENSENS RÖR AB

NF måleri ab

HUMLEGÅRDEN en fastighetsföretag i Länsfastighetsgruppen

MÖTEN & UPPLEVELSER
Skåvsjöholm

Svensk Rikstäckande Butiksservice

SVALNER

Komplett skatterådgivning

TYRÉNS

Svenska kyrkan
SOFIA FÖRSAMLING

Swedfund

TÄBY

SMÅÅ
SMÅFÖRETAGARNAS A-KASSA

Svenska kyrkan
STOCKHOLMS STIFT

VISION

Stavdal

Svenska kyrkan
VANTÖRS FÖRSAMLING

Wallenstam

Solvalla

Stockholm konst

TL Bygg

SPARTOI AB

Stockholmshem

Svensk Fjärrvärme

Trona
Patentrådgivning AB

ZURICH

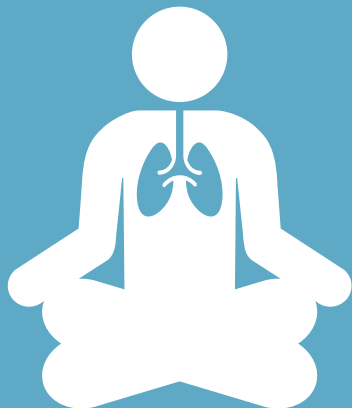
SPOON
IT'S A CONTENT AGENCY!

SB
Svenska Rikstället

det är enkelt att sluta röka!
men svårt att inte börja om igen.
Vi hjälper dig att nå hela vägen!

SLUTA-RÖKA-LINJEN

RING 020-84 00 00
www.slutarokalinjen.se

**Folktandvården finns
till för alla människor
i alla åldrar**

Hos oss får du inte bara den bästa allmän- och specialisttandvården, eller den bästa medicinska tandvården när du har behov. Du får också förebyggande tandvård. I mer än 75 år har vi hjälpt svenska folket att få en bättre munhälsa.

Välkommen att läsa mer och boka tid!
www.folktandvardenstockholm.se

Folktandvården

"Josefine Jinders vindränkta hjärtesorg över puttrande pop på halvfart"

Little Jinder

Allting suger

★★★★½ Titeln till trots har 27-åriga Little Jinder haft ett framgångsrikt 2015. "Krunegård och Jinder på turné" var en liten succé på SVT Play och hon belönades med en Grammis i kategorin bästa pop för sitt självbetitlade album från 2014.

Det imponerande kanske mest i enstaka spår som "Ful och tråkig tjej" och "Vita Bergens klockor" och så är fallet även med uppföljaren. På *Allting Suger* får vi mer av Josefine Jinders vindränkta hjärtesorg över puttrande pop på halvfart. Det är en ganska charmig dekadens som levereras ihop med flera blivande publikfavoriter som "2002", inledande "Super 8" och det redan släppta Mauro Scoccosamarbetet "Hångellåten". "Vem har cigg?" med refrängraden "Vem har cigg, jag måste ligga sen" har onekligen också potential med tanke på

hur långt den typen av frimodigheter brukar räckta på topplistorerna.

Markus Krunegård-duetten "Ligger med en ful" spinner vidare på temat men låter, trots en tydlig refräng, kanske lite för mycket som överblivet Krunegård-material för att lyckas

hetsa upp någon ordentligt.

Sommarens radiofavorit "Som-marnatt", eller en ny låt i samma anda, hade piggat upp bland de sista spåren där Little Jinder avslutningsvis konstaterar att "Nu är det kört".

DAVID BOGERIUS

MUSIK

Niki & The Dove

So much it hurts

★★★★½ "So much it hurts" är andra singeln från popduon Niki & The Doves kommande album som släpps i mars. Liksom första singeln "Play it on my radio" har även "So much it hurts" tydliga dansgolvsreferenser. Över en lite loj men samtidigt glossigt snygg åttiotalsproduktion med ett charmigt retrobeat sjunger frontfiguren Malin Dahlström: "I find myself dancing". "So much it hurts" är en klassisk "hjärtekrossad"-låt, men med en något glättigare produktion än låttext.

Kontrasten däremellan ger låten en extra dimension och en självklar plats på dansgolvet.

ALEXANDRA SUNDQVIST

Amanda Bergman

Falcons

★★★★ Amanda Bergman har satt sin prägel på så väl supergruppen Amasons låtar som på sina egna solo-projekt Hajen och Idiot Wind. I februari kommer hennes första album under eget namn. *Falcons* är en skiva som enligt Amanda själv textmässigt handlar "om relationer och dess alla nycker" och kretsar "kring nån slags skräckblandad fascination jag har för bergochdalbanan mellan total ofullkomlighet och ens gyllene ögonblick när man lyckas bete sig bra". Singeln "Falcon" utgör startpunkten och tycks beskriva kärlekens... utvecklingskurva: hur man håller fast vid någon så länge det går. För att sedan inse att man måste släppa taget och segla vidare – likt en falk.

ALEXANDRA SUNDQVIST

Aleks

STHLM

★★★★ "Sveriges Nate Dogg", Aleksandar "Aleks" Manojlovic, vann en Grammis som Årets Nykomling med *Inte längre fiender* för tre år sedan. Det här är andra singeln från uppföljaren *Livet mellan raderna* som släpps i vår och en hint om att de högt ställda förväntningarna kan motsvaras.

Highwon-medlemmen – Det är Aleks som sjunger på klassikern "Från hjärtat" – briljerar både med text- och sånginsats i ett arrangemang som växer sig starkare för varje lyssning. Jag hoppas albumet innehåller den långa versionen av "STHLM" och inte den Radio Edit som nu ligger på Spotify.

DAVID BOGERIUS

GOD HIPHOPÅTERVÄXT

Matte Calistes bild av staden

PÅ DEN KOMMANDE EP:n

"Stadsbild volym 3" tar Matte Caliste, en av Sveriges mest meriterade hiphop-producenter, hjälp av mängder av unga artister. Återväxten ser ut att vara god.

– Absolut, svensk hiphop växer hela tiden och är en naturlig del av svensk musik. Det är på tiden att Grammis och P3 Guld förstår det och inte lägger soul och hiphop i samma genre. Ska verkligen Seynabo Sey stå mot Mwuana och Erik Lundin? Då kan man lika gärna sätta rock och dans i samma genre.

Rosh, Rawda och Beri medverkar på EP:n. Har tjejerna fått en mer naturlig plats i svensk hiphop?

– Absolut, det är många som är grymma och då blir fler tjejer inspirerade att skriva texter och rappa. Feven, Melinda, Heli med flera, byggde grunden och jag tror att de tjejer som kör nu möter mindre "motstånd" tack vare det. På mitt nästa projekt kan det säkert bli ännu fler kvinnliga MC:s.

Hur är konkurrensen bland er producenter?

– Den känns inte direkt av. Man arbetar mest med de artister man är närmast som Näääk & Nimo och mina egna artister på Stadsbild som är min label. Just nu har Ison & Fille paxat ett par av mina beats men även om de skulle använda dem så kommer de ju att fortsätta jobba med Mack Beats.

En artikel i den här tidningen handlar om barn till föräldrar i fängelse. Hur har du påverkats av att din pappa åkte in när du var liten?

– Jag tror inte jag påverkades så mycket över var han var utan mer av att han inte fanns där. Mina första två år satt han i Sverige men sen blev han utvisad. Vad han höll på med i USA kände jag inte till och vi hördes ändå bara några gånger per år.

DAVID BOGERIUS

ELIN CULLHED SKILDRAR KAMP

THOMAS HARRVSSON

Tar ungas värld på allvar

I **GUDARNA SKRIVER** kulturjournalisten Elin Cullhed fram en originell ungdomsroman om 16-åringarna Brita, Lilly och Jane – även kallad Janne. De bor i Tierp - "en förort till rymden där gatorna blöder av slask" och där "ingen gör kaos med patriarkatet".

Romanen handlar om systemskap, men också om vuxenblivande och om att vara tjej och navigera genom tonårstidens minfält.

– Idén var att det skulle handla om tre unga tjejer, själva handlingen uppstod i skrivandet. Men temat tjejers styrka och utsatthet samt killars våld har jag burit med mig hela livet. Kanske att jag ville skriva en bok om feministiska uppvaknanden, skildra den kampen, som ju är så jävla svår.

Elin Cullhed ville skriva en komplex, autentisk ungdomsskildring.

– Den skulle vara rå, ärlig och sann, ta ungas värld på allvar. Jag vill alltid att poesin och allvaret ska få finnas där bredvid det fula, roliga, enkla och hårda. Men ungdomen är inte romantisk...

Den är för jävligt underbart rå och helvetisk. Fler ungdomsböcker borde vara lika komplexa som de unga själva är.

Inspirerades du av andra verk under arbetet med boken?

– Innan jag började skriva tog jag starkt intryck av författarna Silvia Avallone, Nina Bouraoui och Marie Darrieussecq. Av deras styrka och intimitet i skrivandet av deras sensuella röster. Men medan jag skrev läste jag ingenting. Det allra viktigaste som påverkade mig i skrivandet var musik. Den lättlistan som heter "rita, lilly, jane"... älskar den. Så fort jag lyssnar på den nu så vill jag gråta.

ALEXANDRA SUNDQVIST

Hyllas bör en mästare som Jan Lööf göra

Jan Lööf

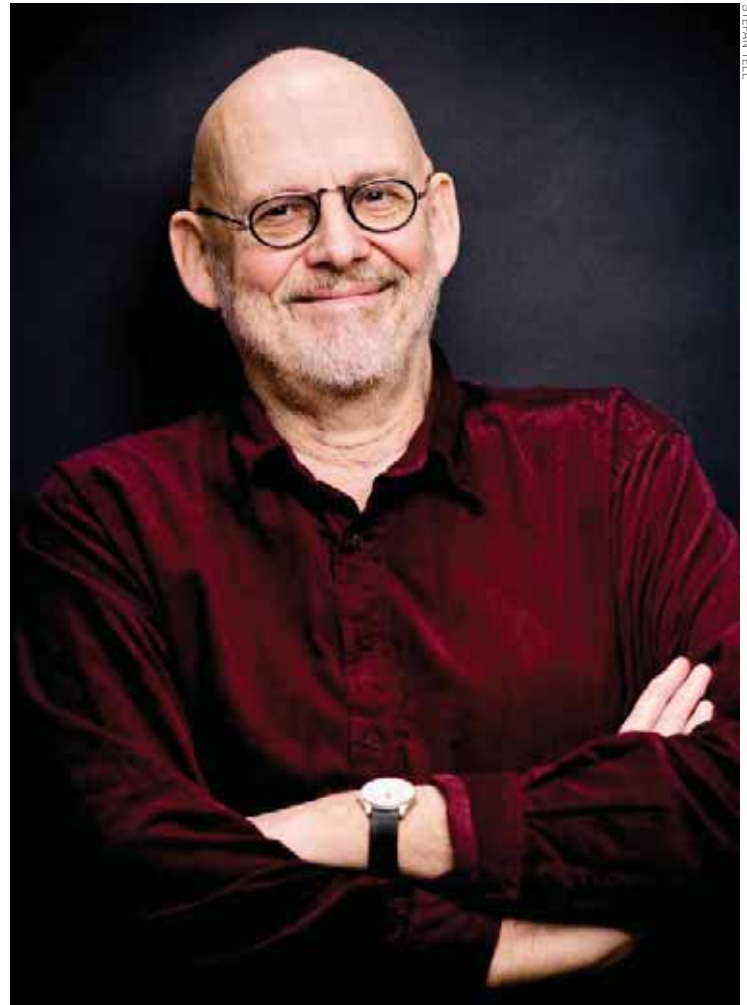
75 år av dumheter

★★★★ Tecknaren, konstnären och jazzmusikern Jan Lööf har, delvis till sin egen förvåning som det verkar i efterordet, uppnått den aktningsvärda åldern av just 75 år.

Något som hans förläggare vill uppmärksamma med den här boken.

Jan Lööf – sällan intervjuad, han trivs bäst vid ritbordet i huset i Grekland eller i det ute i skärgården vilka han delar tiden mellan – öppnar därför, aningen tvekande, dörren för journalisten Ika Johannesson och berättar om sitt kreativa liv. Under snart femtio år har Jan Lööf skrivit och ritat ett trettiotal böcker, blivit utskrattad och utskäld som karaktären Janos i *Tärtan*, tecknat skivomslag, gjort filmer och haft utställningar.

Oavsett om det är boken *Morfar är sjörövare* från 1966 eller *Felix blir stor* från 2015 så sipprar Jan Lööfs egensinniga humor, humanitet och lite avvaktande betraktelse av omvärlden igenom. Den får ytterligare fördjupning och delförklaring i Ika Johannessons omfattande intervju, där Jan Lööf bland annat berättar om sin pappa som låg under bordet och gjorde mantelrörelser med sitt Mausergevär när hans mamma bjöd de fina damerna på kaffe. Eller om

STEFAN TELL

mötet med den fulla hovmarskalken på invigningen av Konstfack, som berättade att Gustav VI Adolf aldrig dricker sprit, för "när han dricker så bara vrålar han rakt ut".

Egentligen borde enbart filmen om *Skrot-Nisse* från 1985 och det

fleråriga arbetet bakom den vara nog för alla upptänkliga former av hyllningar.

För hyllas – i det här fallet med en bok med anledning av 75-årsdagen – bör en mästare som Jan Lööf göra.

ULF STOLT

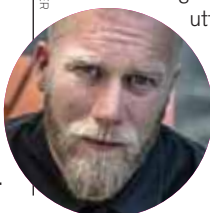
BÖCKER

Lars Berge Svinn

★★★★ Lars Berges nya roman *Svinn* är en slags satir över Sverige i dag. Merparten av romanen utspelar sig i ett nyöppnat köpcenter med ekologisk profil för den köpstarka medelklassen i Stockholms mest expansiva del – de södra förorterna. Köpcentrets namn? Folkhemmet.

Här arbetar Sven, före detta

PR-geni. Nu är Sven själv utförsäkrad. Som en del i åtgärdsprogrammet arbetar han som maskot på Folkhemmet. Han ikläder sig isbjörnsdräkt för att erhålla

ULRICA ZWENGER

sitt existensminimum och bor i sitt gamla pojkrum. När Folkhemmet inleder en massiv insats mot snatteri, dras Sven allt djupare in i de intriger som sker bakom köpcentrets glossiga butiksfasader. *Svinn* är en dråplig, ofta rolig, men också spännande roman om konsumtion, övervakning och köpbeteende i en tid där allting kan säljas. Och där allt – och alla – kan bli en vara.

ALEXANDRA SUNDQVIST

Gösta Arvidsson

Vi ses på Stopet! – En berättelse om Tennstopets historia

★★★★½ En krog med över 100 år på nacken förtjänar naturligtvis en bok. Det är 50 år sedan flytten från dagstidningarnas Klarakvarter till

hörnet Odengatan/Dalagatan, men tack vare närheten till Bonnierhuset har "Stopet" förblivit tidningsmurlarnas favoritställe. Anekdoterna om kända författare och journalister är många, även från tuffa tider med "matoffer" och agenter bland gästerna. Här finns också historier om prostitution och överservering som kvittas mot erotiska tjänster där den kåserande formen inte passar, men annars är *Vi ses på Stopet!* ett underhållande tidsdokument som berikats av Lars Melanders illustrationer.

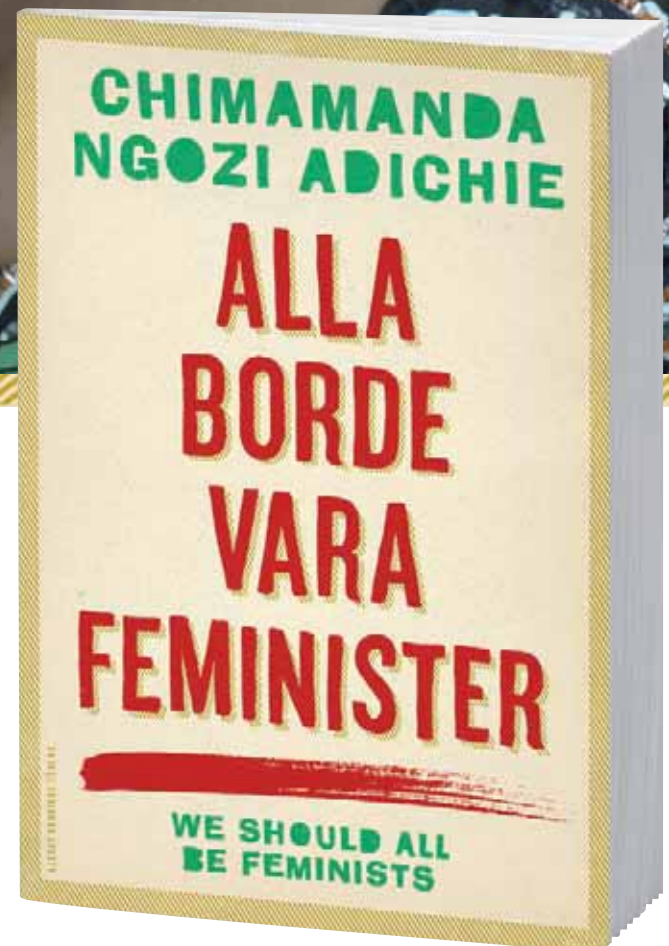
DAVID BOGERIUS

CHIMAMANDA NGOZI ADICHIE

»Jag skulle vilja att vi börjar drömma om en plan för ett annorlunda samhälle. En rättvisare värld. En värld med lyckligare män och lyckligare kvinnor som är ärligare mot sig själva.«

Foto: Kent Esge

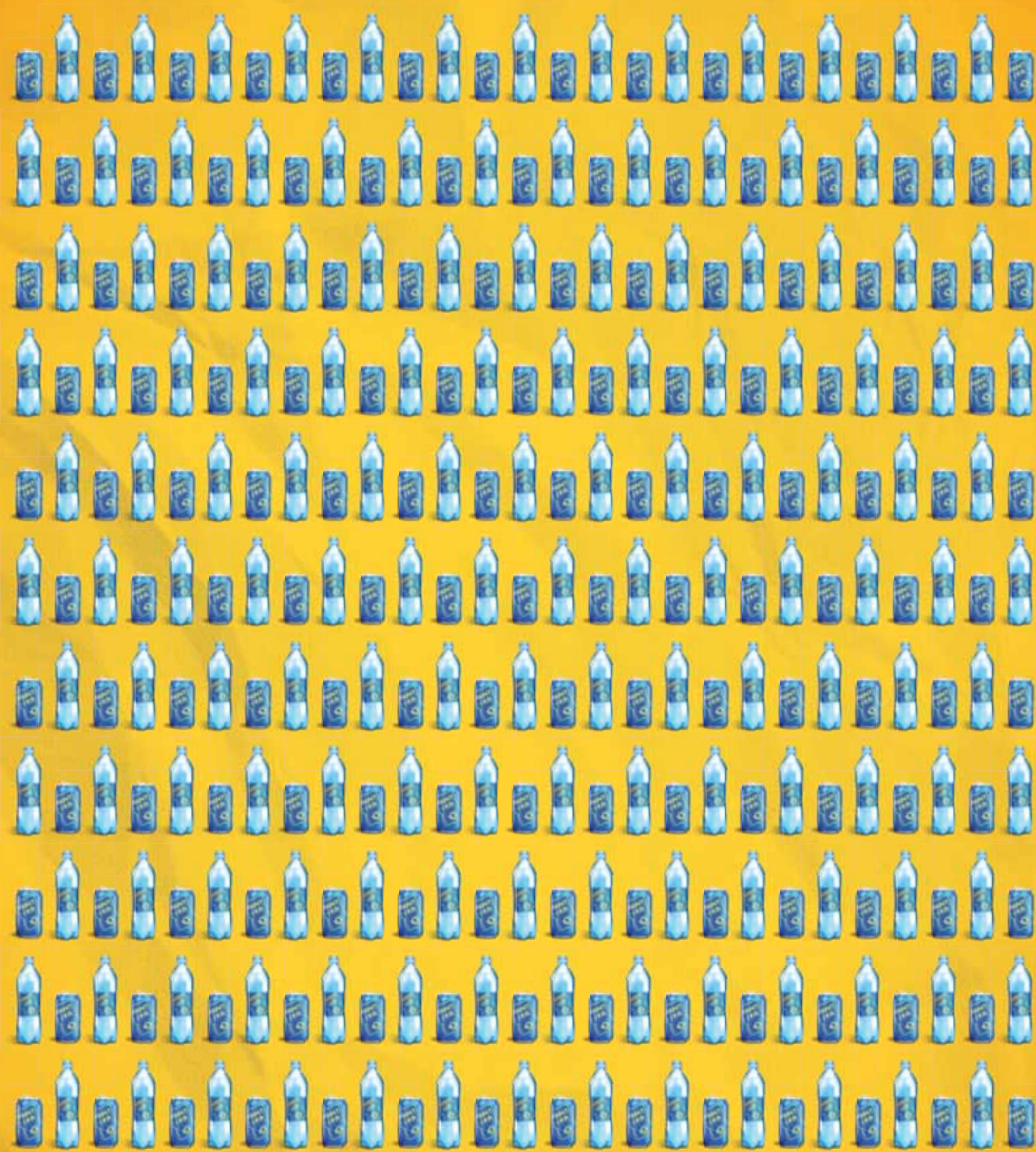

Översättning Niclas Hval

PERSONLIGT OCH INSPIRERANDE UPPROP FÖR EN FEMINISM SOM ANGÅR OSS ALLA OCH SOM LYFTER BLICKEN UT MOT VÄRLDEN

Texten är från början ett bejublat TED-talk som setts av över två miljoner människor på Youtube, och som samplats av Beyoncé i låten»***Flawless«.

AB
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Har du mycket pant?

På våra pantmottagningar i Årsta, Frihamnen och Kungens Kurva kan du lämna in hela säckar med pant. Pantpengarna får du insätta på önskat bankkonto och du får naturligtvis samma ersättning som i butik.

Läs mer på www.pantamera.nu. *Tack för att du pantar!*

Det saknas inte humor, inte heller vemod eller en viss oro för framtiden

The Swedish Theory of Love

★★★ Erik Gandinis dokumentärfilm inleds i fotavtrycken av ett socialdemokratiskt manifest från våren 1972. En grupp politiker vill dra den sociala ingenjörskonsten till sin absoluta spets och skapa ett samhälle där ingen människa är beroende av någon annan, där samhällsinstitutioner i stället garanterar alla människors oberoende gentemot varandra.

Att i dokumentära klippbilder från sjuttioalet höra dem tala – Olof Palme nämner något om att "garanteras alla oberoende" – om sin teori är obehagligt och skrämmande, människosynen andas både förakt

och nystruken överhet.

Nu har det gått drygt 40 år. Och Erik Gandini slår på kameran för att ta reda på var vi nu, mot den bakgrunden, som samhälle befinner oss. Statistiken han presenterar är bitvis isande: 40% av befolkningen lever ensamma – vilket är högst andel i världen – en av fyra dör ensamma, det tar i snitt sju år för en anländ flykting att få bostad och arbete.

Vi får bland annat följa med boutredarna när de vädrar ut liklukten efter ett självmord, på SFI-kurs där tidpassning och att svara svenskar med korta meningar sågs vara av yttersta vikt, in i sovrummet och inseminering av

dansk postordersperma, ut i skogen till en dryg handfull unga människor som dragit sig undan i nära gemenskap, på sök med Missing People och på vävkurs där inga fler får plats.

Det är bilder och berättelser av och från ett Sverige av i dag. Det saknas inte humor, inte heller vemod eller en viss oro för framtiden.

Men ibland tappar jag koncentrationen för en stund, ibland blir ledningarna liksom lite långa, kamerans nedslag känns smalspåriga och lite banalt kulörta.

Jag var åtta år när ingenjörerna drog i gång. Jag hade velat förstå mera.

ULF STOLT

FILMFÖRENINGSBILDANDE

Starka tillsammans

NYLIGEN GICK SJU oberoende film distributorer samman och bildade Föreningen Film distributorerna. Jakob Abrahamsson på NonStop Entertainment är en av föreningens megafoner:

– Vi bildade föreningen av två anledningar. Vi indiedistributorer har haft en dialog sinsemellan tidigare, men kände att vi behövde ett forum för diskussion och utbyte av erfarenheter. Vi ville också kunna vara en enad och starkare part i en större diskussion i en tid då det sker stora förändringar inom filmfinansiering och distribution.

Hur kommer Föreningen Film distributorerna påverka klimatet för oss filmkonsumenter?

– I ett längre perspektiv hoppas vi att föreningens arbete gör att vi indiedistributorer står stadigare och därmed kan arbeta mer långsiktigt. Att vi blir mer flexibla i hur vi visar film på bio och digitalt och i andra media och därmed kan vara mer lyhörda mot dig som filmtittare.

– Eftersom vi ofta äger alla visningsrättigheterna till våra filmer i alla kanaler kan det kan innebära att vi kanske till exempel kan visa en film snabbare i vissa fönster än på biografen för den som vill men även ha en mer traditionell utställning för den som gillar det.

HENRIK EMILSON

FILM

Youth

★★★★★ Paolo Sorrentino är tillbaka efter de eminenta filmerna *Den stora skönheten* och *This must be the place* med en stillsam betraktelse över två äldre män som gör ett avslut med sina långa karriärer.

Under en semester ihop på ett lyxigt alphotell vävs deras reflektioner ihop med det brokiga gästgalleriets. Det tycks som om alla gäster finner en sanning i alpluften, en sanning som ofta snuddar vid det magiska. Michael Caine storspelar i detta mästerverk som flirtar friskt med Federico Fellini.

HENRIK EMILSON

Martha & Niki

★★★★★ Första halvan av Tora Mårtens dokumentär om svenska hiphopdansarna Martha Nabwire och Niki Tsappos är en ren fröjd. Oavsett om du gillar streetdance eller inte så berör vänskapen och energin hos duon, som tävlar i dans och krossar allt i sin väg, djupt. Den andra halvan tappar något i berättartempo, men sammantaget får vi ändå en fin dokumentär som lyckas belysa flera tunga ämnen samtidigt utan att tappa fokus. *Martha & Niki* kommer garanterat bli en inspirationskälla för många unga tjejer framöver.

HENRIK EMILSON

Marguerite

★★★★★ Alla vi som inte klarar av att se auditions i Idol bör egentligen avstå från *Marguerite*. Känslan av pinsamhet och panik sprider sig i kroppen vid flera tillfällen. Men det har bara med filmens intrig att göra – om baronessan och välgöraren Marguerite som sjunger opera bedrövligt men som alla ändå applåderar för att de vill åt hennes pengar – inte själva filmen. Tvärtom, för trots baronessans smärt-samma situation engagerar filmen med en stor dos kärlek och berättarmässigt tangerar den lätt höga C.

HENRIK EMILSON

The Assassin

★★★ Handlingen i detta historiska kinesiska drama är smått genial. En ung flicka adopteras bort till en nunna, som lär upp henne till att bli lönnmördare. Som tonåring får hon i uppdrag att mörda den man hon bortlovats till vid födseln, en man som bor i samma by som hennes biologiska föräldrar. Filmens långsamma tempo gör dock att styrfarten förloras. Till exempel, och tyvärr, förpassas de fantasifula actionsekvenserna, liknande de i *Crouching Tiger, Hidden Dragon*, till periferin.

HENRIK EMILSON

NATURKOMPANIET

MALL OF SCANDINAVIA | TÄBY CENTRUM | SICKLA KÖPKVARTER | ODENGATAN 50
SVEAVÄGEN 62 | HANTVERKARGATAN 38-40 | KUNGSGATAN 4 | KUNGSGATAN 26
WWW.NATURKOMPANIET.SE

TEDDYBEARS:

"Jag ser på den som en diamant i en skitkorv"

TEDDYBEARS, SOM FORTFARANDE består av bröderna Jocke och Klas Åhlund och Patrik Arve, är tillbaka med sitt första album sedan 2010. Titeln *Rock On* är inte alls ironisk enligt Jocke Åhlund:

– Texten till *Rock On* handlar om att man ska försöka hitta kraft att orka kämpa på när allt känns tungt och dystert i livet. När jag var liten och det kändes som att allt och alla var emot mig brukade jag få mycket styrka och inspiration ur musik och texter av till exempel Black Sabbath och Motörhead. De hade låtar med såna teman. Texterna, plus den rena kraften och energin i musiken, lyfte mig och hjälpte mig genom tuffa tider. Vår förhoppning är väl nånstars lite grann att vår musik också ska kunna ge folk energi, inspiration och kraft om det är möjligt. Det kanske låter pretentiöst, men det skulle göra mig sjukt glad om det var så.

Rock On är delvis inspelat i Kingston och innehåller samarbeten med flera av Jamaicas största artister. Vem av dem är ni mest stolt över att ha med?

Patrik Arve: Jag säger direkt Ninjaman, reggae's svar på James Brown.

Jocke Åhlund: Det känns nästan fel att välja ut någon enskild, det skulle inte vara fair mot de andra, men Ninjaman, Cutty Ranks och Beeniemann på en och samma platta?! Sen kan du lägga till Gorilla Zoe,

Malte Holmberg från Mazarine Street, Baby Trish och Natalie Storm. Ja, du hör ju själv, vilken jävla kavalkad av tungviktare!

Hur föddes intresset för musiken från Jamaica och Karibien?

Patrik Arve: Jag var med i första punkkvällen i Stockholm, sent sjuttio-tial. Vid en Londonresa under tidigt åttiotal råkar jag gå förbi reggae-festivalen Notting Hill Carnival och blev helt golvad. Sen den dagen blev det till 80 % reggae för mig musikmässigt och det håller i sig än i dag.

Jocke Åhlund: För min del genom att jag hängde en del med modsen i Stockholm som jämt körde reggae och ska på sina fester. Jag hade polare, Alvar Reichwald och David Lindqvist bland andra, som var

mycket inne på sådant och även de nyare Dancehall-grejerna.

Hur ser ni i dag på en skiva som *You Are Teddybears* från 1993?

Jocke Åhlund: Den är sjukt bra och vi är väldigt stolta över den. Det var ett avstamp för oss, ett första steg på en resa som vi nog inte då anade skulle bli så här lång och brokig. Sen är det ju ett jävla ös också och det skadar ju inte heller.

Patrik Arve: Jag ser på den som en diamant i en skitkorv.

Några av låtarna på *Rock On* har redan blivit populära i reklamfilmer. Varför figurerar just er musik så ofta i reklam?

Jocke Åhlund: Ingen aning.

DAVID BOGERIUS

SÅNGEN OM GLAPPET VI SKAPAT

Stockholm enligt Aleks

STOCKHOLM BESJUNGS OFTA i låttexter. Så även av artisten och rapparen Aleks som bland annat beskrivit uppväxten i Fruängen på sitt album *Inte längre fiender*. Nu är han tillbaka med en ny singel – "STHLM".

SONY MUSIC

– Jag ville skriva en låt om Stockholm, stadslivet och folket. Sen kom låten att handla om glappet vi skapar mellan varandra och mellan generationerna som jag inte tycker är bra.

Det är en låt om klasskillnader och "individualismens baksidor", där Aleks bland annat sjunger: "En ensam gammal man på T-Centralen/står och tittar på när tågen går förbi/Han har jobbat hela livet på ett lager/nu letar han burkar för pensionen räcker inte till/Är det nånting jag har lärt mej här i staden/så är det att pengar köper även empati."

– Vi är otacksamma, vi lyssnar inte och tar inte hand om våra äldre – de som har tagit hand om oss hela våra liv. De är vandrande skatter, om vi bara öppnar ögonen. Jag ville helt enkelt visa individualismens baksida.

Medan den gamla mannen i låten samlar pantburkar, sitter hans barnbarn "på nåt hak vid Stureplan och dricker vin".

– Klyftorna har ju ökat under de senaste åren och jag känner att hos många har pengar större värde än människan.

ALEXANDRA SUNDQVIST

ZELDA AV LINA NEIDESTAM

Mästarminne

Minneslandslagsmannen Marwin Wallonius, 21 år från Huddinge, är Svensk mästare i minne och har världsrekordet i att minnas 1 800 siffror i rätt ordning på en halvtimme och 542 bilder på 15 minuter.

BRILJANT

– När jag tränar har jag hörselkåpor på för att stänga ute alla ljud och så har jag penna och papper. Jag använder nätsajter som genererar slumpvisa kombinationer av siffror mellan 0 och 9. Och skulle jag höra ett motorljud genom hörselkåporna blir det en störning och en ljudbild som hänger med i minnet fast jag inte vill.

– Mitt system för att minnas siffror är att jag delar upp dem i grupper om tre och visualiserar de olika kombinationerna i bilder, "687" är en avokado och "393" är en Marabou chokladkaka. Jag läser upp dem högt innan jag skriver ner dem på ett papper. "103" är egentligen tomat, men jag förkortar det till tom.

– Jag får ofta frågan om jag spelade mycket memory när jag var liten, men det gjorde jag inte. Däremot har jag alltid tyckt att det varit coolt med siffror och förra sommaren bestämde jag mig för att hård-satsa för att kunna tävla. Jag tränade mellan fem och åtta timmar varje dag i fem veckor. Det går att bli bra relativt fort i den här sporten om man vill och använder rätt teknik.

– Att tävla i minne är mentalt utmattande. Det gäller att äta och sova ordentligt och samtidigt ha kontroll över nerverna för att kunna minnas bra. VM pågår i tre dagar och är en slags tiokamp i minne. Jag satsar på att sätta två eller tre nya världsrekord nu vid VM i Kina. Efteråt kommer jag vara helt utmattad.

– Ett bra minne är inget man egentligen föds med, det handlar om att fokusera. De som säger att de lätt glömer namn och ansikten när de hälsat på en person har egentligen inte fokuserat på att komma ihåg. De försöker förmodligen inte ens.

BERÄTTAT FÖR **GERD ERIKSSON**
FOTO **MAGNUS SANDBERG**

KÖP RABATTERADE
BILJETTER VIA
HAMMARBYBANDY.SE

HAMMARBY
BANDY

SE HAMMARBY BANDY PÅ SÖDERMALM!

KOMMANDE MATCHER PÅ ZINKEN

HAMMARBY – VILLA LIDKÖPING LÖR 2 JAN, KL 14.00

HAMMARBY – TILLBERGA ONS 13 JAN, KL 19.00

HAMMARBY – EDSBYN ONS 20 JAN, KL 19.00

HAMMARBY – BOLLNÄS FRE 12 FEB KL 19.00

HAMMARBY – VÄSTERÅS TIS 16 FEB KL 19.00

LADDA UPP I VÅRT ZINKENTÄLT INNAN MATCH.

"De ger en annan verklighetsbild"

Vart är du på väg?

– Jag och min kollega ska ut och köpa lunch som vi ska äta på jobbet. Vi jobbar i en av Hötorgsskraporna.

Vad tycker du bäst om att läsa i tidningen?

– Artiklarna om olika människooöden. De ger en annan verklighetsbild och är en bra kontrast till Metro. När jag läst färdigt tidningen tar jag

HÖTORGET: KL 11.30
NAMN: Lisa Kölhed
ÅLDER: 35 år
YRKE: Kundtjänst
BOR: Hägersten

med den till jobbet så att fler kan läsa den.

Varför köper du tidningen?

– Jag köper den inte främst för innehållet, utan för att stödja de hemlösa. Jag köper i stort sett varje nummer.

TEXT **GERD ERIKSSON**
 FOTO **MAGNUS SANDBERG**

Starka ben

Holistic BenStark innehåller vitaminerna K2 och D3 samt mineralerna bor, magnesium, zink och mangan som samtliga bidrar till att bibehålla normal benstomme.

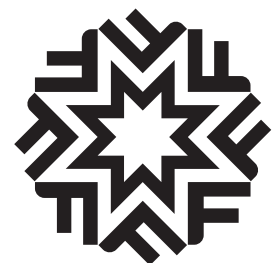
Foto: Thomas Wågström

Thomas Wågström

På Jorden

Utställningen *På Jorden* tar ett samlat grepp över Thomas Wågströms poetiska och egenartade bildvärld. Utställningen består av tre serier som på ett spännande sätt utvidgar varandra. Allt hänger ihop. Effekten blir en meditativ allmänmänsklig reflektion över allas vår tid på jorden. Författaren Karl Ove Knausgård har skrivit utställningstexten och förordet till boken. Välkommen att njuta av din egen stilla stund *På Jorden*.

T-bana Slussen, Stadsgårdshamnen 22 | Öppet alla dagar 9–23 | fotografiska.se

Fotografiska

HUVUDPARTNER

LUMIX

PARTNERS

Clear Channel

Audi

TELE2